

ČECHO AUSTRALAN

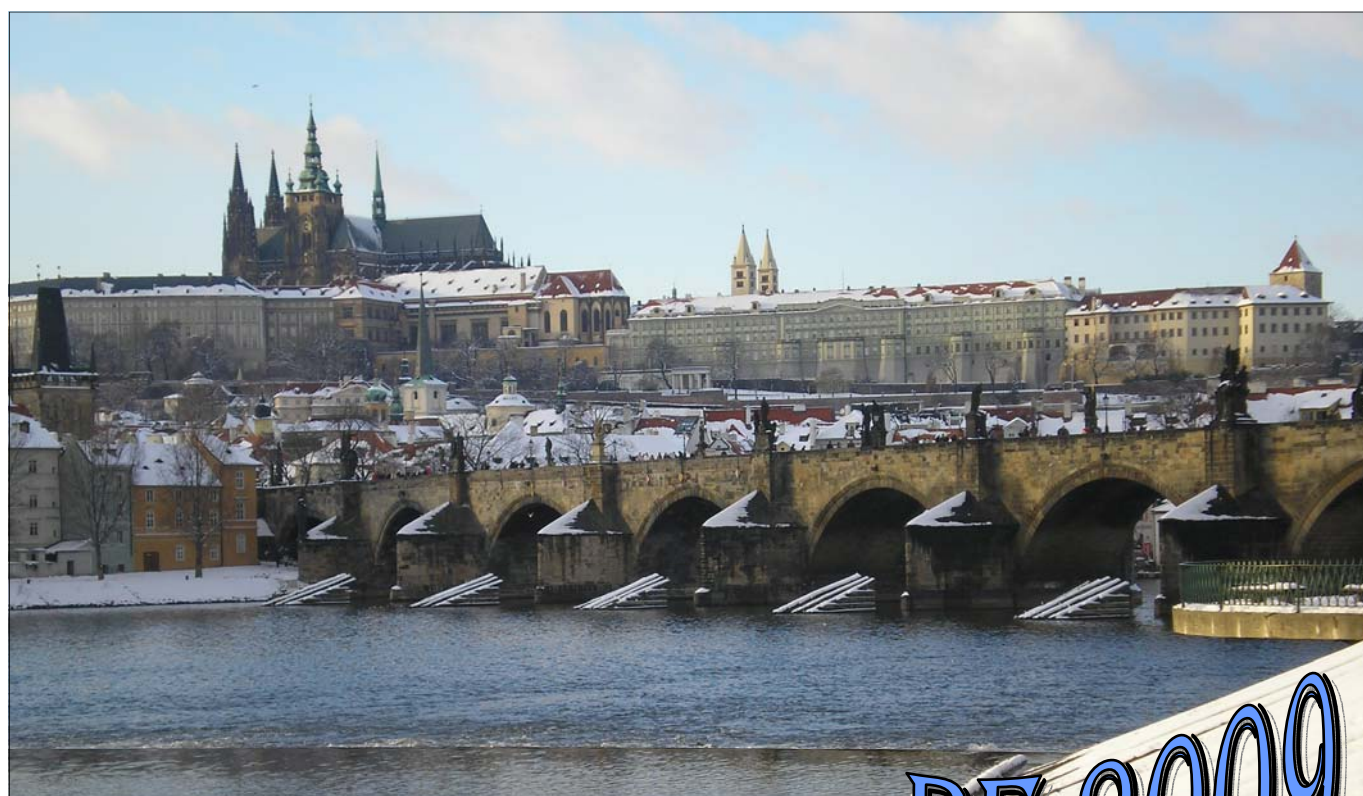

KRAJANSKÝ LIST

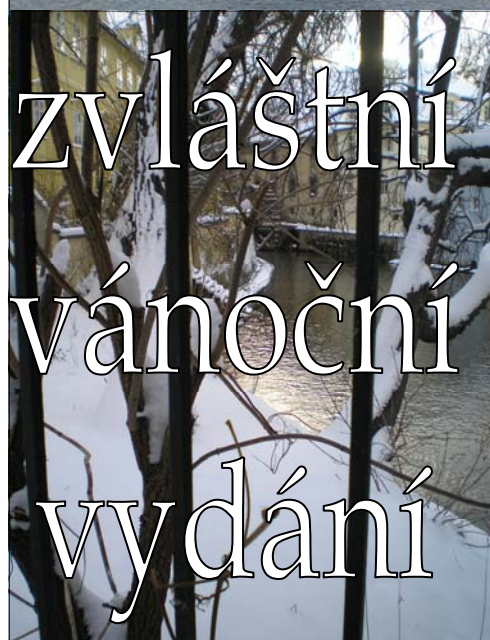

PROSINEC 2008 / LEDEN 2009

www.cechoaustralan.com

PF 2009

zvláštní
vánoční
vydání

*“... Nad střechou kouř vlaje a má vůni čaje,
tmu zdobí zlatou sponou světla za záclonou.
Sněží, sněží, a naše koně běží,
domů vezou nás, vždyť jsou Vánoce...”*

Poetický text staré vánoční písně jakoby evokoval nálady nejednoho Čechoaustralana. Po letech v exilu jsme si zvykli na Vánoce, o jakých píše v tomto svátečním speciálu melbournská krajanka. Vánoce v létě. Nebo nezvykli? Mnozí krajané se podobně jako já vydávají v tuto roční dobu na druhou stranu zeměkoule v touze prožít „idyllické“ bílé svátky. V Čechách sněží, je čas jet „domů, vždyť jsou Vánoce...” Jejich kouzlo je stonásobně tím vším, k čemu se vracíme – k bílé námraze, ve které je vůně (opět ta vůně) Vánoc daleko

skutečnější než v žáru léta, k vánočním trhům, rozsvíceným podvečerům se „zlatou sponou světél za záclonou“, kádím kaprů, větvičkám barborek, tónům českých lidových koledí,... dalo by se dlouze pokračovat v snění o kráse bílých Vánoc, o jejich nostalgii, o jejich kouzlu spočívajícím v pomyslném chvilkovém zastavení a vrácení času do let našeho dětství a mládí.

Nebudu také asi jedinou exulantkou, která prožila mnoho různorodých vánočních nálad. Už v mládí jsem byla vystavena v Indii Vánocům zcela netradičním a vzpomínkou jistě krásným, okořeněným nezapomenutelným cestováním po Himalájích. Ani o dekádu let později, v období počátků mé emigrace na Havaji jsem si však nezvykla na tropické Vánoce. Jak nerajsky působily koledy z ampliůnů Waikiki a vata na kmenech palem. Byly ovšem i Vánoce s přemírou sněhu – v Denveru a v New Yorku, jako vymalované z holywoodských vánočních filmů – a přece to nějak nebylo ono.

A pak ještě Vánoce. V dobách, kdy se narodila dcera, kdy byla malá holčička a později, když chodila do školy. Měli jsme jelení farmu v horách Dandenongs, na které jsem každým rokem v zeleni australské buše prožívala s rodinou a s přáteli své nejkrásnější vánoční chvíle vůbec. Nevadilo, že nebyl sníh, že Bing Crosby a Karel Gott snili o Vánocích bílých střídavě dokola jen z magnetáku, venku se smály kukabury, na strání pod okny stavení se rodili koloušci, vánoční stromek zářil přesně jak má, voněl čerstvým vlastnoručním řezem a bramborový salát i v horku upečená vánočka chutnaly jako o těch nejdylitějších svátcích svátků. Vánoce jsou o nadílce lásky.

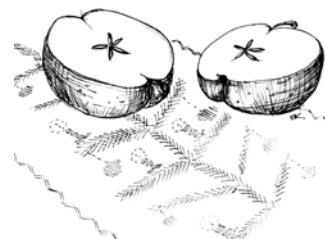
Dnes je moje holčička dospělá a jako já miluje nade vše vánoční čas. Ačkoli vyrostla v letních Vánocích, nemají pro ni však ani špetku půvabu. Od okamžiku, kdy poznala náladu pražských Vánoc je každoroční výlet do české zimy splněním veškerých jejích vánočních přání. Naučila jsem ji dobře tradicím českých svátků, které pro ni našly svůj konečný význam v zemi, odkud jsem je v době totality přenesla do blahovičnickových kopců Dandenongs.

Za idyllickými Vánocemi jezdíme tedy 24 hodin letu – vše je stejné i jiné o svaté noci. Někdy padá sníh. Zvony od svatého Ignáce vyzvánějí na půlnoční, sníh křupe pod nohama a mne napadá nikoli česká, ale anglická, elvisovská „Give thanks for all you've been blessed with, and hold your loved ones tight, for you know the Lord's been good to you on a snowy Christmas night...”

Vzhledem k charakteru Vánočního/Novoročního čísla bych se ráda vyhnula ve svém úvodníku politické angažovanosti. Snad jen přidám, že mi vanilkový rohlíček zhořkl v ústech, když jsem se právě doslechla v rozhlasovém vysílání mezi vánoční hudbou, že třem čtvrtinám lidí v České republice jsou komunisté lhostejní nebo jsou ochotni je tolerovat. Zdá se, že osud země, kterou milujeme, je - jako vždy v historii - stále labilní. Od dob Komenského se tradují exilové listy. Dodnes v nich nacházíme podobná osobní vyznání, jaká jsem shromáždila pro sváteční čtení Čechoaustralana.

Přeji krajanům do Nového roku hodně lásky, štěstí a zdraví, návraty domů, když jsou Vánoce, a všem Čechům (i Australanům), aby nikdy nebyli nuceni díky nepříznivým, zlým podmínkám odcházet do exilu.

Barbara Semenov

Zdeněk Gruner
Vánoce

jsem v zemi slunce
a je mi zima
a sahá na mne
rukama studenýma

všechno tu na pohled
teplé je
a zatím je to jako led

chybí mi teplo naší světnice
vánoční stromek
tetky
strejci z vesnice
svíčky a dárků směsice
a malý Ježíšek
co vyjeveně kouká na svět
z jesliček

a to všechno tu není

chybí mi větru klábosení
i nakypěné vločky sněhové
a není tu moje máma
aby pohladila
tu není
srdce kluka je jak
vrabeček
a máma jej drží v dlani

Itálie, Napoli 1949

Glosa Miloše Ondráška

NAŠE OSMIČKY

“Zlomové osmičky“ dvacátého století v novodobých českých dějinách jsou dostatečně známé. Konec roku 2008 mi nabízí k zamyšlení méně známé letopočty. Nemám na mysli oslavy deset let republiky (1928), úspěch na světové výstavě v Bruselu (1958), cestu prvního čl. kosmonauta do vesmíru (1978), nebo první úředně povolenou demonstraci opozice proti totalitnímu režimu (1988).

O rozvoj duchovní kultury a vědění v českých zemích se nehynoucím způsobem zasloužil císař Karel IV, v roce 1348 vydal jako král český zakládající listinu vysokého učení pražského. Touto listinou byly univerzitě propůjčeny všechny svobody zajišťující uznání tehdejšího světa. Univerzita Karlova, jak se dnes nazývá, byla v Evropě z prvních a dodnes se vyznačuje světovou úrovní pedagogickou i vědeckou.

Za představitele vysoké předbělohorské vzdělanosti se označuje Kryštof Harant z Polžic, zprvu katolík, který se přidal k církvi podobojí. V roce 1598 vykonal cestu do východních zemí a Jeruzaléma, cestu popsal ve spise vydaném tiskem v roce 1608, zemřel na popravišti na Staroměstském náměstí po porážce na Bílé hoře s dalšími 26 českými pány za účast v povstání. Tři roky před těmito popravami, roku 1618 došlo v pražském Karolinu k osudnému sjezdu strany podobojí, české stavovské povstání začalo tím, když ozbrojení stavové vnikli do královské kanceláře v druhém poschodí pražského Hradu, obvinili tam zejména dva místodržící Jaroslava z Martinic a Viléma Slavatu za rušitele Majestátu a vyhodili je oknem i s písařem Fabriciem. Všichni tři zůstali naživu, ale i tak tento čin nepozbyl revolučního rázu. Defenestraci vidíme jako úvod ke státnímu převratu, boj mezi českými stavy (panským, rytířským a měšťanským) a habsburským králem Matyášem.

V roce 1648 švédské pluky přitáhly ku Praze, zmocnili se Hradu a z hradních sbírek bylo odvezeno do Švédska mnoho vzácných věcí včetně strahovské knihovny. I když byl v tomto roce podepsán tzv. Vestfálský mír s Francouzi a Švédy, nebyly české země zbaveny válečných útrap. Švédové také dobyli Olomouc a potom se dostali až k Brnu. Obléhali jej po 16 týdnů a jak kronika praví, švédský generál rozhodl, když do 12 hodin v poledne 15. srpna neobsadí hrad Špilberk a kapitulou na Petrově, odtáhnou. Boj se vyvíjel pro Brno kriticky, kostelník na Petrově poledne vyzváněl v jedenáct hodin, aby Švédy zmátl, podařilo se a vojsko dostalo příkaz k odchodu. Některá brněnská předměstí byla ale poničena. V roce 1988 vyšla velmi zajímavá a farářem kostela v Brně Zábřdovicích dobře napsaná, fotografiemi doprovázená publikace *Brněnské kostely*. Během mého pobytu v Brně v roce 1998 jsem pana faráře vyhledal, poutavě vyprávěl o svém badatelském zájmu. Zmínil se, že má rozepsaný dopis švédskému králi. Neodolal jsem, abych se nezeptal, co pana faráře k tomu vede. „Kostel Nenebevzetí Panny Marie v Zábřdovicích patří k nejstarším v Brně, založili jej premonstráti roku 1208“ začal. Dozvěděl jsem se o mnoha opatech, o poškození kostela husity a jak byl v přilehlém klášteře zřízen pivovar. Kostel byl přestavěn v barokním slohu

FOTOGRAFIE V TOMTO ČÍSLE -

Tara Semenov (tit str. - Praha)
Dalibor Smetana (tit str. - Pláž)
Eva Jančík (zadní str. - Uluru)
Pavel „Budha“ Šindelář (str. 21 - Sudovjan)

KRESBY -

Eva Klusáček (str. 23 - Westgate Bridge, vánoční ilustrace)

a krásně vyzdoben, tak jej vidíme dnes. Švédové tam při obléhání Brna pobořili přilehlý klášter, do kostela se ale nedostali, při pokusu do něj vniknout vážně poškodili velká vrata. Pan farář v šedesátých letech požádal tehdejší Církevní úřad o podporu, aby se mohly nahradit Švédy poškozená vrata, což bylo schváleno ale s podmínkou, že tato zbolševizovaná instituce sama určí výtvarníka a výrobce. Pan farář s výrobcem souhlasil, nikoliv ale s výtvarníkem, který před tím vyvedl olomoucký orloj v odborářském stylu. Vchod do chrámu měl nést motivy křesťanství a nikoliv socialistického budování, jak režim výtvarníkovi nadiktoval. Takže z projektu sešlo a po roce 1989 již Církevní úřad neexistoval, toho ovšem nikdo nelitoval, ale sbírka mezi farníky na tento projekt nestačila. Takže pan farář žádal švédského krále, aby pořízení nových vrat Švédsko podpořilo, když ta původní švédští žoldnři téměř před čtyřmi sty lety hrubě poškodili.

V březnu 1848 vzplanulo v Praze revoluční hnutí podníceno republikánským zřízením ve Francii, v červnu proběhl na Žofině Slovanský sjezd, na kterém P. J. Šafařík prohlásil, že Češi nechtějí nic jiného než spravedlnost, o sto let později k takovému výroku nikdo neměl odvahu. V roce 1848 došlo k nastolení absolutismu, setřesenému v roce 1918 a krutovláda v socialistickém brnění nastala v roce 1948. Ani rok 1968 ji nenaleptal, museli jsme čekat více než dalších dvacet let.

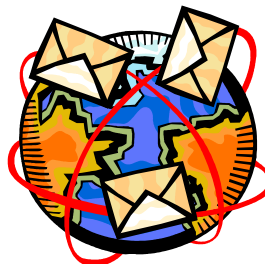
Zdeněk Gruner Vánoční črta

malicherný sníh
v zapomenutém prosinci
uklouzl po ledu
co v lednu chodíval
až za humna
dávno odfoukaná větrem
paličatého listopadu
na který ani pes neštěkal

myšlenky
jako kostelní myši
čáry pod klenbou psaly

ligotavé rolničky
chomoutu oblohy
voněly pryskyřicí
a povídaly
pohádku o malinkém králi
a svátku svátků

Švédsko 1949

ODTUD A ODJINUD

♣ Cyklický a proto občas i krizový vývoj k svobodné tržní ekonomice, tedy ke kapitalismu, patří. O to, jak se zbavit hospodářského poklesu a krize,

se pokoušel komunismus. Centrální plánování mělo tento nepříjemný průvodní jev kapitalismu odstranit. Víme, že se tak nestalo. Ti, kteří měli to štěstí a nikdy v komunismu nežili, by neměli upadat do fatálních omylů marx-leninské ekonomie. To, co se dnes na finančních trzích děje, není nic neobvyklého, po růstu může nastat pokles. Zabránit tomu jakýmsi globálním řízením, tedy centrálním plánováním, považuji za nešťastné. Strach občanů a hysterie medií dávají politikům volnou ruku k regulačním zásahům, které mohou vést nikoliv k "novému kapitalismu", ale ke "starému socialismu".

♣ Britská královna Alžběta II s princem Filipem přiletěli na dvoudenní návštěvu na Slovensko. Slováci považují tuto návštěvu za nejvýznamnější v historii státu. Královský pár odjel z Bratislavy do Tater, vyjel i lanovkou na Hrebienok. V Popradu se odehrával hokejový zápas tamnějšího klubu s britským, královna vhozením touše zápas zahájila. Darem dostala pětiletého lipicánského hřebce.

Ve stejných dnech byl v novinách The Age uveřejněn seznam 35 nejkrásnějších turistických túr na všech světadílech. Jedna z nich je i ta ve Vysokých Tatrách.

♣ Hospodářský pokles a konkurence přinutily automobilku Škoda snížit ceny svých modelů. Nová verze Octavie bude stát 344 tisíc Kč. Projeví se toto snížení cen škodovek i na australském trhu? Textilní továrny na Semilsku propouští 190 zaměstnanců. Ředitel závodu se z tohoto důvodu zastřelil. Zájem o české zejména křišťálové sklo ve světě bohužel poklesl, mnoho skláren zastavilo výrobu a o práci přichází přes sedm tisíc českých sklářů. V souvislosti s českým sklářstvím se zmiňují o úmrtí 82letého Miroslava Havla, generálního ředitele irské světoznámé sklářské firmy Waterford Crystal. Jako odchovanec železnobrodské sklářské školy byl pozván do Irska tehdejším vedoucím výroby zmíněné firmy Karlem Bacíkem. Havlův syn, profesor mezinárodního práva na univerzitě v Chicagu, napsal o svém otci publikaci *Maestro in Crystal*.

♣ Vláda České republiky připravuje odškodnění pro studenty, kteří byli v letech 1948 -1956 z politických důvodů vyloučeni z vysokých škol anebo nepřipuštěni ke studiu. "Krajané a exil 1948 a 1968" se jmenovala v Praze v říjnu uskutečněná konference, zúčastnilo se jí 130 zahraničních Čechů z 18ti zemí. Na pořadu bylo deset přednášek, ani jeden přednášející z Austrálie. J. Gruntorád se v referátu o exilovém tisku zmínil o Hlasu domova a Besedě, která dosud vychází v Canbeře.

♣ Česká republika přestává být tranzitní stanicí, nabývá charakter přistěhovalecké země. K trvalému pobytu se tam od začátku roku přistěhovalo 83 000 osob. Aby dostali české občanství, musí se podrobit zkoušce z češtiny. Na festivalu "Dialog kultur a integrace menšin" prohlásil předseda této organizace, že česká společnost je málo barevná. Na letišti v Sydney byla zadržena z ostrova Samoa letící občanka České republiky, pokoušela se na svém těle propašovat tři svazečky banánovníku. Hrozí jí pokuta až 66 tisíc dolarů a deset let vězení. Od 17. listopadu mohou občané České republiky jezdit do USA bez víza. American Express spolu s obchodním domem David Jones upozorňují diváky australských televizních stanic inzerátem vybízejícím k nákupu dámského oblečení krásnou rozevlátou slečnou, která jednou spěchá po Karlově mostě a jindy zase tančí na Staroměstském náměstí. Tyto motivy se také objevují na velkoplošných reklamních fotografiích v novém obchodním středisku Westfield, Doncaster a v dalších obchodech David Jones.

♣ Mořské dno kolem Austrálie představuje málo známý, ale na přírodní zdroje bohatý podmořský svět. Pobřežní státy se nyní o podmořská území vehementně ucházejí. Divize Organizace spojených národů pro záležitosti oceánů a mořského dna řeší právní a odborně technické problémy, jejím šéfem je český právník Václav Mikulka.

♣ Jezerní dno a nad ním měsíček na nebi vysokém není dějištěm jen Rusalky, ale i potíží Australské Opery. Ta úspěšně nastudovala Rusalku, česky, a dokonce zaznamenala na disk. Při přípravě nahrávky britský dirigent elektronicky ztlumil hlas australského basbarytonisty, ten se cítil ukřivděn, rezignoval, v zápětí se ozvali další členové, že dirigent podporuje nepřilíš kvalitní import na úkor domácích australských zpěváků. Opera je v nesnázi, může za to vodník.

♣ Monodrama *Mia Primavera di Praga* (Moje Pražské jaro) věnované 40. výročí srpnové okupace Československa hraje Národní divadlo v Praze. V této hře vystupuje její autorka a protagonistka Jitka Frantová, která žije od roku 1968 v Římě. Během představení se promítají fotografické záznamy z politických procesů (Slánský, dr Horáková), je to subjektivní pohled na moderní historii přesahující hranice Čech a Moravy. Toto představení se již hrálo v rodném městě Jitky Frantové, v Brně, kde absolvovala v padesátých letech dramatickou konzervatoř. Po roce 1989 Jitka Frantová přijela do republiky s vídeňským divadlem v hlavní roli Čapkovy Matky. Ti, kteří si pamatují na vysílání Čs. rozhlasu před rokem 1968, si snad vzpomenou na její hlas Barborky v seriálu spolu s Jiřím Štuchalem.

♣ Česká národní banka získala za od dubna platící tisícikorunovou bankovku s novými ochrannými a bezpečnostními prvky evropské ocenění "Bankovka roku 2008". K 90. výročí vzniku ČSR byl spuštěn největší evropský portál *Paměť národa*. Veřejnosti zpřístupní audiovizuální záznamy na nejzajímavější a nejdůležitější události české moderní historie. Tento internetový archiv je přístupný na adresách www.pametnaroda.cz a www.memoryofnation.eu

♣ Náš špión hlásí, že katolický kněz P. Vojtko se po téměř sedmi letech v Melbourne vrací na Slovensko. Devadesátiletý kapucín P. Hrdina, který stále kromě bohoslužeb na Šumavě jezdí po českých kongregacích ve všech možných koutech Austrálie, se nabídl, že bude sloužit mše pro Slováky. Nemohli by Češi a Slováci mít v Melbourne společné bohoslužby? Slyšel jsem, že do Austrálie přijede ze Spojených států biskup Petr Esterka, bude druhou prosincovou nedělí celebrovat na Šumavě mši, která začne v jedenáct hodin dopoledne.

♣ Moje vlastenecká hrdost utrpěla v říjnu tři šrámy. V televizi se rozsáhle ventiloval případ dr Romana Hasila, českého gynekologa, absolventa lékařské fakulty v Bratislavě, který několik let působil v Austrálii. Byl zde nyní zbaven možnosti působit jako lékař pro opilství, hrubost v jednání s pacienty a odbornou neschopnost. Ve všech světových sdělovacích prostředcích se hojně diskutuje o spisovateli Milanu Kunderovi, který od roku 1976 žije ve Francii. V archivu Ministerstva vnitra se našel zápis z roku 1950 - dvacetiletý student Milan Kundera oznámil dejvické úřadovně Státní bezpečnosti přítomnost důstojníka čs. armády, letce M. Dvořáčka, "kurýra čs. exilové zpravodajské služby" v Praze. Po zatčení byl Dvořáček odsouzen k 22 letům žaláře, odpykal si 14 let. A třetí šrám? Na SBS se promítal český film z roku 2005 pod titulem "Wrong Side Up" – *Příběhy obyčejného šílenství*. Děj nebudu rozebírat, jen uvažuji, kdo pro SBS české filmy vybírá. Pro australského diváka jsou většinou nesrozumitelné s ohledem na českou specifičnost. Silně to platí pro *Příběhy*. Jejich promítání na SBS a to nejen podle mého mínění poškozují pověst České republiky a její kultury.

IP

Advokátní kancelář

M. Kantor solicitors

500 Collins Street, Melbourne 3000

Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

VLASTA ŠUSTKOVÁ

O prvních letních Vánocích

Několik měsíců po příjezdu do Melbourne - a najednou je prosinec, teplo na koupání, tráva horkým severákem vysychá a žlutne, jarní kytičky jsou pryč, leda mimo zalévané parky a v obchodech je plno jahod, třešní a malin. Do toho hlučným třeskem amplionů vyhrávají "Rolničky", „Tichá noc“ a „Král byl zrozen“.

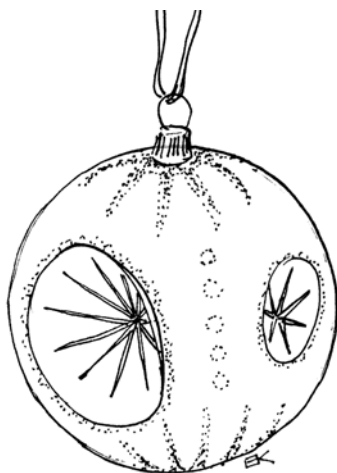
Lidé přebírají velekupy drahých i laciných dárků, každý podle kapsy a rozpočtu. Deset příbuzných krát dva dolary - tak to snad za tu dvacku všechno pořídím... Píše se rok 69 – to byly tehdy dost velké peníze, když známka na dopis stála 4 centy a oběd byl za dvacetník. Za kytičku pro tetu jsem dala 50 centů a za voňavku dolar dvacet. Strýci kapesníky a k tomu láhev whisky za 2.80, což již byl přepych.

Šetřit jsem tehdy uměla, ne jako teď. Ze svých 25 dolarů týdenní gáže jsem posílala tu a tam po 5ti dolarech domů, něco stály lístky na tramvaj a obědy a také příspěvek 6 dolarů týdně na nájem tetě (to jsem ovšem nevěděla, že mi ty peníze šetří na věno).

Samotné Vánoce jsme vlastně ztrávili u milých sousedů Grissů. Teta se sentimentalitě bránila drobnými žerty, připíjelo se, na hlavu se daly čepice a trhaly bouchačky. Štědrý den ani nebyl. Strýc už byl v nemocnici. Bylo mi to cizí a jiné.

Stromečky si lidé ozdobili již hodně napřed. Někdo měl dokonce o Vánocích i jídlo v zahradě na rožni. Málokterá rodina si zde potrpí na velké stolování, tichou modlitbu a poděkování za celý rok ve zdraví, shodě a pohodě, jak to vždycky dělával náš tatínek. Ani se tu nečeká s dárky až po zpěvu koled se závěrečným "Nám, nám narodil se!", což bylo teprve dovolením jít se podívat, co nám Ježíšek nadělil. V tu chvíli svítily na stromku jenom svíčky a jejich odlesk v našich rozzářených očích, plných dychtivého očekávání, byl až kouzelně posvátný.

Zdejší děti si naopak už brzy zrána berou dárky samy – a to bývá již za bílého dne v pyžamkách a košilkách a pak jdou hlučně vzbudit tátu s mámou. Potom zase jdou zpátky hrát si mezi ty hromady krabic a papírů. Snídaně se změnil v oběd – tedy "brunch" – a na odpolední oběd s večerí se jde k prarodičům. Vítání světla není zapotřebí - je ho všude až moc od 4 ráno do 9 večer. Kdo se snad dá do nějakého pečení, bývá v kuchyni v plavkách a občas se jde smočít do bazénu nebo pod hadici, aby to vydržel. Často si lidé pořizují stromky umělé, aby jim brzy neoschly či neshořely. A ty lidi nejmodernější – zvláště mladé - jsem zahlédla odcházet na pláž s přenosnou chladničkou, plnou piva, vína a krevet.

Mnoho se tu za těch 40 let nezměnilo. Zdobení stromků je snad stylovější, jednou do modra, jindy do bíla či růžova, nebo po rakousku s dřevěnými ozdůbkami. Lidé si u dárků potrpí na krásný papír, velké stuhy a jmenovky. Nepošleš-li vánoční kartu, třebaže se vidíš s někým denně, je to velká nezdvořilost a vyškrtáváš se tak málem ze seznamu známých. V některých ulicích mají dokonce vánoční oslavu na chodníku. A v parcích bývají tradiční večery s koledami při svíčkách. Tyto zpěvavé rodinné sešlosti bývají vedeny školami či kostely. Na nich se člověk cítí nejbliže našemu vánočnímu duchu. V městě je dokonce krásný koncert zdarma, pořádaný těmi nejlepšími zpěváky. Mezi skutečně krásnými koledami je jedna staročeská – u nás nepříliš známá - "Dobrý starý král Václav." A tak o několik let později nechyběla ani na repertoáru naší zděšší skautské skupiny, to aby nám udělali radost.

Vidíte, ono to přece jen na celém světě pohne v ten vánoční čas lidským srdcem ke kusu dobra - ať je horko nebo mrzne, ať před lety nebo dnes. Lidé si přejí mír a pokoj a chtějí udělat radost.

Tak vám přeji tu ryzí radost okolo vás v očích vašich blízkých, malých a velkých. A to všechno krásné a vánoční potěšení ať vychází z vnitřního pramene dobré vůle, která se v nás každým rokem obnovuje narozením Jezulátka.

WWW.ROCEK.COM.AU ■ INFO@ROCEK.EU

Prijed'te načerpat síly do tradičních českých lázní!

Aktuální podzimní, zimní a vánoční balíčky
Info na: <http://www.rocek.com.au>
info@rocek.eu

Karel Šindelář Dárek do Austrálie

„Můj synku, děkuji Ti za to psaní, -
táta však prodal atlas, - snad víš proč.
Tak musím přiznat, nemám vůbec zdání,
kam odnesl Tě žití kolotoč.

To ze školy však vzpomínám si ještě,
že k Antarktidě máte snad jen skok.
Značí to: málo slunce, žádné deště
a možná samé mrazy celý rok?

Prosím Tě, neoblékej se tam lehce,
ráda Ti pošlu teplé prádlo, - jen
co budeme mít po té pětiletce,
až ta nám zvedne naši úroveň.

Mám smutnou zprávu: na letošním jaře,
ještě, než bez nám začal v sadě kvést,
zemřel nám strýček! - asi od té záře
v těch dolech, nemohl to nějak snést.

Moc toho po něm nezůstalo,
však víš, že to byl starý mládenec,
jen akvárium, potom knížek málo,
a ovšem: ta kanárků plná klec.

Ti jsou teď u nás, tak starosti máme,-
ta drobotina musí přece žít!
Aspoň si při tom s tátou vzpomínáme,
jak jsi mu pomáhal je uživit.

A ještě něco chtěla jsem Ti říci,
že po něm ještě jeden předmět zbyl.
Našla jsem v šupli jeho beranici,
víš, tu, jak jsi si jednou vypůjčil

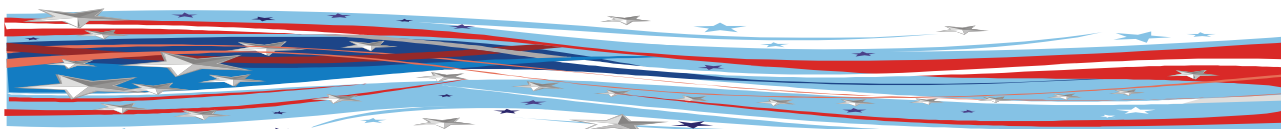
na sáňkování a neptal se strýce!
A on Ti za to strašně nařezal!
Kde jsou ty časy! - Tak ta beranice,
pro Tebe má být, táta povídal.

Nemáme moc. Teď, v takové bídě
těžko se shání dárek vánoční.
Bude Ti dobrá tam v té Antarktidě.
Vem si ji, až půjdeš na půlnoční...

Tak každý Štědrý večer jsem si přečetl
to psaní, ale vždycky pocit mám,
že jsem je vlastně nikdy dobře nečetl
a proto si je znova pročítám.

Na fotky hledím, jak na krbu stojí:
strýc s mámou, tátou. Pak má svatební!
Děti i vnouče, všichni se tu pojí
k vzpomínkám, ve kterých se krásně sní.

Za těchto snů si trochu pozahálím,
než přijde čas k půlnoční odejet.
Pak beranici do tašky si sbalím
a vezmu sebou. Už čtyřicet let.

Zdeněk Volek – Mladá generace

Navštívila mne tento týden osoba – australský profesionál s univerzitním vzděláním ve věku něco málo přes třicet – hovor se stočil na to, že jsem byl za války na nucených pracích v Německu:

„Proč jste tam jel, když jste tam nechtěl?“ (Nepochopitelná otázka, ale...)

„Protože to byly nucené práce.“

„Ale jak vás k tomu mohli donutit, když jste nechtěl?“

- - - -

„A utekl jsem odtamtud přesně měsíc před D-day, v květnu 1944.“

„Co to je D-day?“

Vysvětlil jsem, že to byl den invaze západních Spojenců do Evropy za Druhé světové války v červnu 1944.

„Copak Angličani napadli Německo?“

Otevřela se přede mnou propast ve výchově na středních školách v Austrálii během posledních desetiletí, hrůza „social studies“ jež nahradily dějepis a zeměpis atd. Ale potom jsem si položil otázku: Kolik českých dětí by se dnes vyznalo v historii Druhé světové války, kolik z nich by chápalo například jen pojem „protektorát“ nebo Lidice nebo třeba hejdrichiády?

Nepáchá naše stará generace hřích tím, že dovolíme mladé generaci, aby neznala nebo aby zapomněla? Děje se tento hřích ve vaší rodině? Děje se v mé?

Jedna z knih, která dobře vystihuje mentalitu mladé generace za protektorátu a za války je Škvoreckého Prima sezona. Není považovaná za veledílo, ale výstižná je a přitom je to sranda. A charakteristiky mladých jsou podány realisticky i když snad trochu přehnaně ke zvýšení efektu.

O životě v protektorátě píše dobře také Marie Šulcová v Prodlouženém čase Josefa Čapka, kniha, o které jsem se už jednou zmínil. Jenže dnešní mladá česká generace v Austrálii už většinou česky nečte nebo ani číst neumí – nebo se mýlím?

Česko-Slovenská restaurace "PILSENER CAFE" na Bondi Beach - Sydney

Konečně se opět vrací na scénu náš známý průkopník Česko-Slovenské kuchyně v Sydney (Restauracia Švejka 1980, Hungry Czech 2000) Honzo Sedlak. Od 1. novembra 2008 můžete příst a ochutnat jeho speciality, koláčiky, naše pivo v "Pilsener café" na Bondi Beach.

Pilsener cafe

8 Campbell Parade, Bondi Beach
NSW Sydney Australia 2026
Telefon/Fax: + 61 2 9300 6289
Email adresa: pilsenercafesydney@yahoo.com.au

MUDr Alžběta Gazdíková a MUDr Přemysl Kunz

si dovolují oznámit, že ordinují
v **Medical and Dental Centre**
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131

Ph. 88041900

**No appointments necessary,
Medicare bulk billing**

Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00

Chcem oznámiť, že moj syn Lukash Iraia Morgan (facebook) lukashmorgan@yahoo.com.au preberá moju študentsku agenturu www.renatamorgan.com.au
Ph/Fax: + 61 2 9314 1650
Mobil: + 61 402 034 409

Niečo o Lukashovi:- Narodil sa na Novom Zélandě a keď mal 2 roky, presťahovali sme sa späť do Sydney. Keď skončil školu, išiel cestovať po Európe. Žil tiež na Slovensku rok a pol, učil angličtinu v jazykovej škole "Berlitz" v Bratislave. Bola to pre neho veľmi dobrá životná škola a dnes veľmi dobre pozná slovenskú históriu, kultúru a mentalitu národa.

Keď sme sa rozhodli, že preberie moju agenturu, musím priznať, že som bola nesmierně šťastná. Moja agentúra, ktorá pred 3 rokmi bola vo veľmi dobrej forme, pomaly zanikala, lebo som začala pracovať v inom zamestnaní u mojej priateľky. Lukash sa vždy zaujímal čo sa týkalo mojich študentov, keď prileteli do Sydney a pomáhal mi. Keď mal možnosť, tak im ukazoval život a kultúru v Austrálii, zobral ich na malé túry po Sydney a ukázal im austrálsky spôsob života. Veľmi si to vážili, lebo naši študenti. keď sem prídu študovať, vo veľa prípadoch nemajú možnosť sa oboznámiť s Australčanmi a s austrálskou kultúrou/životom. Študenti si chválili chvíľky prežiť s Lukashom, alebo keď im pomáhal s anglickým jazykom, keď niečomu nerozumeli. Veľakrát bral študentov von s jeho kamarátmi, alebo im hovoril o austrálskej zaujímavej a krátkej histórii. Stále budem musieť pomáhať mojmu synovi s korespondenciou, lebo i keď hovorí po slovensky, nevie vôbec po slovensky písať.

Takže, keď máte niekoho v rodine alebo známich na Slovensku či v Čechách a chcu sem prísť študovať angličtinu či odborný kurz, neváhajte, oslovte nás, radi pomôžeme.

Renata Morgan, Sydney

Diamond Plating Co. Pty. Ltd.

*Manufacturers of
Precision Industrial
Diamond Tools.*

**14 Shearson Crescent
MENTONE VIC 3194
Phone: 9584 5566
Fax: 9583 9339**

JANA RICH

Cesta za rodinnými kořeny

Hned po přeletu do Čech letošní léto jsme absolvovali návštěvy hřbitovů. Popel Zdeňkova tatínka je uložen na Vinohradském hřbitově, hrob naší rodiny je na hřbitově na Žvahově. Ty ještě schopné „šplhavce“ naší výpravy - syna Jindřicha, jeho ženu Leonii a vnuka Joela vyvedl švagr Pavel potom na Dívčí hrady, aby hned na začátku viděli Prahu pěkně z výšky.

První cesta z Prahy nebyla ještě za rodinnými kořeny, protože Jindřich slíbil Joelovi, že na této cestě do Česka ochutná pravé lesní jahody, tedy muselo se nejdříve vyjet za nimi. V Kunvaldu máme kamarádku Janu, lesní inženýrku, která věděla o těch pravých místech, kde ty české lesní jahody rostou. Joel tam měl ovšem další překvapení, mohl si natrhat přímo ze stromů třešně, jahody ze záhonku, maliny a ještě navíc mohl pít pravé a nefalšované kravské mléko. Bydleli jsme totiž na statku „U sv. Jána“, jehož část je přestavěna na apartmány. Nádherný starobylý statek, krásné, selsky a pohodlně zařízené pokoje a to vše s tou pravou „vůní“ venkova. Přímou na statku chovají 30 krav, které dvakrát denně dojí. Mléko jsme dostávali až do pokoje.

Z Kunvaldu jsme jeden den zajeli se Zdeňkem do Hořic, navštívit naši milou přítelkyni Hanku. Bolševický režim ji poslal na dvanáct let do kriminálu, také i jejího otce a snoubence. Dnes je Hanka, již 84 let stará, stále velmi činná, jezdí po školách a vypráví omladině to, co se bohužel nemohou dozvědět ani od rodičů ani od učitelů. Ne proto, že ti to neprožili, ale velmi často proto, že je to nezajímá. Zaplať Pánu Bohu, jak říká Hanka, zajímá to většinu těch mladých lidí. V tom je stále naděje. Prostřednictvím Hanky jsme se již před čtyřmi lety seznámili se sympatickým a velice schopným mladým mužem, Michalem, který kromě svého zaměstnání na hořické radnici, je velmi aktivně zapojen do činnosti Konfederace politických vězňů. Po obědě, na který nás všechny pozvala Hanka, nás odvedl na radnici, aby nám ukázal opravený slavnostní sál. Byli jsme opravdu překvapení a já jsem neodolala a „vzběhla“ jsem na pódium, abych tam zarecitovala Seifertovu poezii. Překvapení ale nekončilo, Michal přivedl do sálu pana starostu a místostarostou Hořic, kteří nám věnovali čas, aby si popovídali o životě Čechoaustralánů na tom vzdáleném kontinentu.

Z hor Orlických jsme se pak vydali do hor Jizerských a Krkonoš. Zakotvili jsme v Harrachově a o zvláštní příhodě tam už Zdeňek napsal do zářijového čísla Čechoaustralana. Samozřejmě tam přišly na řadu Mumlavské vodopády a vše, co se dalo kolem vidět. V Krkonoších jsme nemohli minout Sněžku a vyjeli jsme si pěkně až na vrchol, abychom se mohli rozhlédnout. Cestou zpět do Prahy jsme ještě navštívili Ještěd. Do Prahy jsme dorazili docela znavení, ale to byl jenom začátek cesty.

Potom už opravdu přišly na řadu ty rodinné kořeny. Cesta na Chodsko. Tam s námi vyjela i sestra se švagrem. Jeli jsme hledat Jana Sladkého Kozinu. Domažlice, Klenčí, Trhanov, Ujezd s Kozinovým statkem, Hrádek, ale i Čerchov, Barrovy Výhledy, chodské vesnice a také návštěva Pece pod Čerchovem. Tam máme přátele, kteří nám pomohli najít cestu do plzeňského archivu a k potvrzení, že obě se sestrou a tedy i naši potomci, patříme do „kozinovské větve“. Tito přátelé nás provedli Pecí, měli jsme možnost navštívit opravenou kapli sv. Prokopa, kterou si dřevorubci z Pece postavili ze své vlastní sbírky r. 1908. Pec pod Čerchovem je jenom malá vesnice, ale založili zde „Spolek na ochranu památek“. Výsledkem jeho práce je i zdejší muzeum, které jsme také navštívili a hlavní památka je ovšem kaple sv. Prokopa. A jako vždy, dozvěděli jsme se mnoho nových a zajímavých věcí.

Zpět do Prahy a tady nás čekala návštěva Starého židovského města, Pinkasovy synagogy, Starého židovského hřbitova a dalších synagog. Viděli jsme mnohé a dostali jsme dokonce povolení ofotografovat si ze stěn Pinkasovy synagogy jména těch členů rodiny, kteří nepřežili holocaust. Nebylo to snadné zejména pro Zdeňka, vidět na té stěně krom jiných i jména dědečka a babičky, které ještě znal a pamatoval si na ně.

Na to navazovala cesta do Osvětimi. Jeli jsme přes Olomouc, kde jsme přespávali. Měli jsme celé odpoledne na toto město, ale nebylo to dost. Je krásné. Druhý den pak jsme dojeli do Osvětimi a také jen tři kilometry vzdálené Březinky-Birkenau. Máme v Sydney přátele, kteří ty hrůzy tam přežili, četli jsme mnoho knih vzpomínek těch, kteří nacistickým peklem koncentráků prošli, viděli mnoho dokumentů a filmů. Kdyby tam člověk neviděl nic víc, než ty koleje vedoucí od brány a končící u rozvalin plynových pecí a krematoria, nic víc než tenhle strašlivý konec, nemůže jinak než odházet s tou hrůzou a doufat, že to se nesmí nikdy zapomenout. Nikdy.

Cestou zpět jsme přespávali ve Frýdku-Místku, kam jsme dojeli pozdě večer. Na cestě do Prahy jsme zastavili ještě ve Vizovicích. I rodina zakladatele slavné Jelínkovy slivovice nepřežila nacistický koncentrák. Vrátili se jen dva synové, z nichž jeden krátce po návratu zemřel. Když ovšem přišel únor, který vše změnil, sebrali všechno komunisté a jediného přeživšího syna nechali odejít do USA pouze pod podmínkou, že jim zanechá užívání jména – Jelínkova slivovice.

Po dalších výletech jako Kutná Hora, Karlovy Vary a podobně, zbýval jeden velký i když ne dlouhý výlet do Ledče nad Sázavou a dál do Bělé u Ledče a Tasic. V Ledči jsme se nejprve setkali s přítelem a skautem Stanislavem Kovaříkem. Byl to on, kdo nám pomohl najít rodinné kořeny v Bělé a také

donedávna neznámého bratrance mého tatínka, Slávka Percla a jeho milou manželku Marušku.

Ta malá vesnice Bělá je totiž důležitá pro mne i pro Zdeňka. Až v Austrálii, když jsme začali hledat ty rodinné kořeny, jsme zjistili, že můj dědeček a jeho dědeček žili v té samé vesnici. Rodina mého dědečka tam přišla koncem osmnáctého století, když byla postavena v Tasicích sklárna a přišli do ní pracovat němečtí skláři. Mezi nimi byl jeden, který se jmenoval Perzel. Brzy se stal Perclem a dodnes tam v Bělé v jednom domě žijí. Dům jednoho z nich - Matěje Percla je pod památkovou péčí. Na pomníku padlým z první světové války je jméno bratra mého dědečka, Josefa Percla.

Zdeňkův dědeček koupil v Bělé hospodu a žil tam s rodinou po mnoho let. Otec Zdeňkova bratrance Harryho, který žije již od před války v Sydney, se tam narodil a také další jeho sourozenci. Později se rodina Reichova přestěhovala do Nového Bydžova, odkud byli odvezeni do koncentračního tábora. Dům stále v Bělé stojí, říká se tam „na Rajchovně“ a lidé, jejichž rodiče dům kdysi koupili, nás pozvali k pěknému popovídání.

Nejdříve jsme ale jeli do Tasic, to je tam, kde natáčeli televizní seriál „Jakub sklář“. Snad bude z té stařícké sklárny jednou skanzen, nyní je vyhaslá. Když jsme tam byli se Zdeňkem před čtyřmi lety, byla jedna pec ještě v provozu, skláři ukazovali své umění a byla tam dokonce malá pěkná restaurace. Obchod, který tam byl, je stále otevřen, ale tasického skla je na pultech již málo. Než jsme stačili vystoupit z auta, uviděli jsme naše příbuzné, Marušku a Slávka Perclovi, kteří tam na nás již čekali. Znali jsme se jen z fotografií. Bylo to úžasné setkání. U nich v domě jsme pak byli pohoštěni takovou měrou, že jsme to všechno ani nemohli zvládnout. Na místě tedy byla procházka po Bělé, návštěva domu Matěje Percla a „Rajchovny“. Čekalo nás ale ještě jedno překvapení. Mladí manželé tam mají sklářskou dílnu a pec. Tam „Pan“ sklář, (opravdu si zaslouží to velké písmeno, možná ještě větší), vyrábí naprosto úžasné věci. Přímou u pece nám předvedl jen výrobu skleněných hříbečků, ale v obchodě, který mají u svého obytného domu, kde také co nejdříve bude opravdová sklářská huť, jsme měli možnost obdivovat jeho velmi unikátní a vysoce umělecké skleněné výtvořky. No a zpět k Percům k další hostině. Co jsme nezmožili, to jsme ještě dostali na cestu. Tak jak bylo u všech Perců vždy zvykem. Navíc nás čekaly překrásné skleněné dárky a dary, na zahradě Leonie, Joel i Jindřich obdivovali a ochutnávali červený a černý rybíz, angrešt a jahody.

Tato poslední návštěva udělala za celým cestováním za rodinou zlatou tečku. Australané jsou totiž dosti zdrženliví v projevování citů a tak zvláště Leonie byla nesmírně překvapená a doslova dojatá přijetím u Perců, s kterými jak věděla, jsme se osobně setkali poprvé.

Více rodinných kořenů jsme již najít a navštívit nemohli. Počasí nám celkem přálo až na posledních pár dní, kdy se ochladilo a pršelo. Já jsem se s tím ochlazením jaksí nedohodla a tak jsem z Prahy odlétala

kašlající a kýchající. Na let takové radovánky nedoporučuji. Do Sydney jsem přiletěla hluchá a nemluvící.

Když jsme před několika dny projížděli kolem té naší krásné mořské zátoky s palmami kolem, říkala jsem si, co tady vlastně holka děláš? Je to tady nádherné, bere to dech, ale cítím, že jsem sem byla jenom přesazená. Zaplat' Pánu Bohu, že jsem se uchytila i když ty kořeny mám „táák“ daleko.

Jana Diakovská Vánoční pozdrav

Koukám na dnešní poštu... – a hele!
Přišlo vánoční přání.
Studuji obálku – rukopis znám,
nedočkává – nemám stání.
Dychtivě hltám milá slova
a vidím ty drahé tváře.
Jako by už už na dosah byly.
Najednou zmizí jich záře.

Jenom ty chaloupky zasněžené
a na kopečku kostelík
osvětlen hvězdou, a s andělíčky
zůstane víc jak okamžik.
Jako bych ze snění probuzená
slyším ty zvonky rolniček,
smích a zpěv dětí, šum vesničanů,
a povídání babiček.

Zde, kde sním o Vánocích bílých,
pohled ten přináší vláhu.
Posvátné kouzlo na chvíli vzkřísí –
zvedáme zraky své k Bohu.
Vzpomenem' na mládí, na domov svůj.
Jak rychle do dálky letí!
Skutečnost žádá sen zapomenout.
Žijeme v zemi svých dětí...

Melbourne, 1997

Broňa Hegrová

tajemnice Stálé komise Senátu PČR pro krajany žijící v zahraničí

XXIX.Národní festival přistěhovalců v Oberá, provincie Misiones, Argentina 4.9.-14.9.2008

Představte si, že projíždíte nádhernou šťavnatou krajinou, venku vlhko, teplo, zeleno, - právě se nacházíte na severu Argentiny v provincii Misiones. Ocitla jsem se s pány senátory v Oberá, ve městě, které při prvním kontaktu na mě zapůsobilo velmi poklidně až unaveně.

To bylo ale jen takové klamání, klid před bouří.

Po celodenním cestování krajinou jsme se měli večer, den před zahájením Národního festivalu přistěhovalců, setkat s našimi krajany, většinou členy spolku Colectividad Checa de Misiones, v jejich Českém domě Mamienka v Parku národů.

Park národů je kulturním a společenským centrem krajanských spolků a města. V současné době je v něm 15 budov - Národních domů - sídel krajanských spolků, otevřené divadlo, muzeum, informační středisko a sídlo parkové policie. Jednotlivé Národní domy byly vybudovány během 26ti let za přispění rozpočtu města Oberá, jednotlivých krajanských spolků a v řadě případů i zemí jejich původu. Tyto domy jsou zároveň kulturním symbolem dané země, slouží jako kulturní a společenská centra a zároveň i jako centra propagace dané země a to nejen během pořádání festivalu, ale prakticky celoročně.

Mamienka je posledním zbudovaným Národním domem v Parku národů. Oficiálně byla otevřena 6. září 2007, stavba leží na pronajatém pozemku 1225 m² a pozemek je od města Oberá pronajat na 99 let našemu spolku. Předsedkyní spolku je paní Sylva Berková de Arredondo.

Paní Berková, původem z Břeclavi, se s manželem a se třemi dětmi přestěhovala z Ostravy do Argentiny v 80tých letech minulého století. Její manžel vystudoval v Ostravě Vysokou školu báňskou a stal se důlním inženýrem. Jeho rodnou zemí odkud přišel je Bolívie. V socialistickém Československu byl nespokojen s výdělkem, s nesvobodou a tak sbalil rodinu a odcestoval do Argentiny do provincie Misiones, kde mu poskytl bezplatně bydlení jeho strýc. Tak se octla tato rodina v naprosto odlišném prostředí klimatickém, etnickém než v Československu. Děti nastoupily do školy, pan Arredondo začal pracovat a paní

Berková de Arredondo se starala o rodinu. Protože se jedná o velmi temperamentní Moravačku, neseděla s rukama složenými v klíně a začala přemýšlet o založení krajanského spolku. Doba byla trochu delší, vychovala 3 děti a teprve potom se začala svou myšlenkou zaobírat naplno. Tomu ale předcházelo následující.

Poprvé šla v průvodu při zahájení Národního festivalu krajanů v Oberá sama se svým vnukem a malou českou vlaječkou.

„Jednoho dne jsem řekla vnukovi, že si uděláme český kroj, vezmeme si malou českou vlaječku, která se dává za okna, když jsou svátky. A on říká: Půjdem, babičko, půjdem, ale co já budu dělat, když já jsem Argentinec a ty jsi Češka? Tak co já vlastně jsem? A já říkám: Podívej se, ty jsi se narodil v Argentíně, ale babička je česká a protože maminka se narodila v České republice, tak je tvoje srdíčko rozdělené na dvě strany. Takže to není žádný hřích, když půjdeš se mnou v průvodu, protože ty máš na to právo, protože tak jako jsi Argentinec, tak jsi Čech.“

Spolek Colectividad Checa de Misiones byl založen 22. května 2004. Letošním průvodem už šla početná skupina krajanů, v čele byla Miss Českého spolku, velká česká vlajka a samozřejmě paní Berková. Dnes je ve spolku asi 130 rodin, které se hlásí k našim krajanům.

Paní Berková má pevně v rukou i přípravu pochoutek v Mamience při festivalu přistěhovalců. Letošní menu bylo následující:

Bramboráky se slaninou, Bramboráky se salámem, Párky s hořčicí, Tlačěnka, Karbenátek, Hranolky, Knedlíky, zelí a vepřové, Knedlíky, kuře na smetaně, Smažený řízek s bramborovým salátem, Makový závin, Tvarohový závin, Jablkový závin, Makový koláč, Tvarohový koláč, Dorty, Medovina, Třešňovice, Slivovice, Pivo...

Spolek si tímto prodejem během festivalu v loňském roce vydělal na částečné vybavení kuchyně. Ale vraťme se k večernímu setkání s krajany. Bylo horko, dusno k zalknutí, sál byl plný krajanů, některých oblečených v moravských krojích. Přišli zástupci města, gubernie, byla knězem sloužena mše a byla vysvěcena soška Pražského Jezulátka, ochránce Národního domu Mamienka. Pak nastoupili mladí členové souboru Lípa a začali tančit moravské folklorní tance.

Pohled na ně byl velmi zvláštní, ale krásný. Jeden byl vzhledově typický Indián, druhý míšenec, třetí pak ohnivý Španěl a všichni měli na sobě moravský kroj. Atmosféra byla velmi příjemná a sváteční. Pak přišlo překvapení. Všichni jsme museli jít ven, tam byl slavnostně nazdoben traktor Zetor, počítám tak

z 60tých let, který byl připraven na slavnostní zítřejší průvod městem. Nastartovat ho mohl pan velvyslanec ČR Štěpán Zajac a také se mu to na druhý pokus podařilo. V Mamiencie jsme samozřejmě měli prohlídku celého domu. Nachází se zde velký sál, kuchyně, sklepení, kde se uvažuje o zřízení moravského vinného sklepa s pecí, v patře je zatím velký prostor, kde se uvažuje o zřízení jednoduchého ubytování pro přespání pro krajan, no a samozřejmě sociální zázemí.

Ještě jeden milý poznatek jsem měla. Při zahájení večera se zpívala hymna jak argentinská, tak i česká a všichni je uměli. Ve škole se hymna zpívá každý den při zahájení vyučování a na závěr se vždy tleská. Všichni Argentinci jsou na svou hymnu nesmírně hrdí.

Slavnostní průvod trval v Oberá 2,5 hodiny a zúčastnilo se ho 21 přistěhovaleckých národů. Zástupce každého národa nesl vlajku státu, ke kterému se hlásí a za vlajkoňošem šla Miss spolku. Krajané byli oblečeni do národních krojů a ve většině případech měli s sebou i alegorický a nebo doprovodný vůz, ze kterého zněla typická hudba.

Musím říct, že počasí se velmi změnilo, večer před zahájením bylo asi 35C a v den průvodu 10C. Nikoho to ale neodradilo, město bylo plné lidí, jak účinkujících, tak přijíždějících turistů, krajanů.

Průvod se z centra města odebral do Parku národů, kde slavnostně přestřihla pásku zástupkyně guvernéra provincie Misiones a starosta města. Průvod obešel všechny Národní domy a skončil v divadle, kde proběhl oficiální večer, který trval asi 4 hodiny. Během tohoto večera pronesli projevy zástupci politických stran, města, provincie a pak začala přehlídka krajanů. Tím byl festival zahájen. Ve všech Národních domech se vařila typická národní jídla, v prostorách parku se prodávaly suvenýry, výrobky spolků apod. Atmosféra úžasná, trošku jsem si připadala jako na našich hodech a nebo na pouti, dokonce i kolotoče tam byly. Naše krajané v Mamiencie čekali služba až do 14.9., kdy festival skončil.

Nevím, kolik upekli koláčů, uvařili knedlíků a upekli vepřového, každopádně na nich bylo vidět, že je to spolu baví. A k tomu jim z reproduktoru hrála cimbálůvka a nebo zpíval Karel Gott...

Přečetl jsem si se zájmem článek o turné Andrea Bocelliho a Českého národního symfonického orchestru. Jsem jedním z těch, kteří měli to štěstí a zúčastnili se turné a navštívili země tak krásné a nám, Evropanům, vzdálené, jakými jsou Austrálie a Nový Zéland. Věřte mi, že já i řada mých přátel, ačkoliv jsme již

procestovali pořádný kus světa, jsme byli Austrálií, jejími obyvateli i vším, co jsme viděli a zažili, tak nadšeni, že pro mnohé z nás to byl jeden z nejúžasnějších zážitků v životě. Načerpal jsem při pobytu v Austrálii tolik sil, že mi i dnes pomáhají vypořádat se s běžnými starostmi i běžnými nepříjemnostmi všedního dne.

Martin Bialas

– Český národní symfonický orchestr

Pod Jižním křížem - ...a Bůh stvořil Rottnest Island

Vznik světa podle Rottnestanů:

Napřed byla tma

Časem se rozpoutal ohromující rachot

Postupně se k vytvářejícímu světu přidala voda

S vodou přišel na svět život a světlo

A se životem a světlem ráj

A pak Bůh stvořil...

... Rottnest Island

Ten den, náš poslední, nezačal dvakrát nadějně. Ačkoli se Perth pyšní titulem nejslunečnějšího australského velkoměsta, tj, města s nejvyšším počtem slunečních dnů v roce, přivítal nás do zakaboněného rána s oblohou plnou těžkých naducaných mraků, jež se musely protrhnout každou chvíli. Ještě ve čtvrt na devět ráno, v době našeho plánovaného srazu u hotelové recepce, jsem se s nejistotou díval na dveře od výtahu, zda Martin s Lubošem přijdou či nikoliv. Přišli, jen s malou změnou plánu. Cíl naší cesty, návštěva ostrova Rottnest Island, byl z důvodu nepříznivého počasí ohrožen, a tak jsme se do přístavního města Fremantlu rozhodli plout nikoliv lodí, ale dojet vlakem z perthského nádraží. Jestli nakonec poplujeme na ostrov, by se vidělo až u oceánu.

Vlak nám jel o půl deváté a pak až v devět. Vzhledem k tomu, že ferry z Fremantlu odplouvala o půl desáté a vlak jel celou půlhodinu, pozdějším vlakem bychom převoz na ostrov už nestihli a výlet by se stoprocentně nekonal. Nádraží od našeho hotelu nebylo daleko, takže čtvrt hodina byla na cestu tak akorát. Jenže... Jenže by se zrovna tu neděli nesměl konat běžeký závod městem. Tisíce a tisíce lidí -

netuším, kde se jich v tomto dosud ospalém městě tolik vzalo - běžely hlavní třídou a tím nám přehradily jedinou možnou přístupovou cestu k nádraží.

Museli jsme si pěkně zajít, lépe řečeno zaběžet (my ovšem nedobrovolně), abychom alespoň udrželi naději stihnout vlak. S jazykem na vestě jsme se přihnali na nádraží, v automatu koupili lístky a jen zírali na koncová světla vlaku mířícího do Fremantlu a nám beroucího definitivně poslední velký zážitek v Austrálii. Definitivně? Ale houbelec, to by si z nás při dotazu na jízdní řády nesměli dělat v recepci hotelu dobrý den. Vždyť další vlak jel za dvacet minut a my člun, spojující několikrát denně západoaustralské pobřeží s ostrovem, v pohodě stihli.

Na lodi jsme se potkali ještě se dvěma členy výpravy, kteří věřili tomu, že krásné počasí nás bude provázet celou cestu a připluli lodí přímo z Perthu. Bouřící oceán a vysoké vlny nechávaly za sebou podmračeně naladěný Perth i přístavní město Fremantle. Cesta lodí se však pomalu zklidňovala. Před námi se začínala obloha vyjasňovat a my poznali, že někdo tam nahoře nás má rád. Vstup na ostrov Rottneest, domov quokasu, podivných to vačnatců (vzhledově něco jako „kříženci“ krysy s klokanem), byl balzámem na duši. Jistě, je srpen, zdejší únor, sezóna zdaleka nezačala, půjčovna plná kol, všemožně zdemolovaných helem a úslužného personálu, ale důvodem klidu bylo i to, že na ostrově kromě zásobovacích dodávek a autobusů nesmí jezdit auta, že všichni se musí pohybovat buď pěšky či na kolech, aby se dostali k plážím... ten klid, ten čistý, dýchatelný vzduch, oproštěn od jakéhokoliv nepřírozeného smradu. A ty pláže! Už máme svou oblíbenou. Je jí Fays Bay, malá pláž, podobná těm na Korsice, bez medúz, krokodýlů či žraloků, jen s odvážnými plavci, kteří ani v tuto zimní dobu neodolali vábení oceánu, a taktéž s protivnými racky, kteří nejsou jen trpěnými "dojížděči" ve venkovních restauracích, ale i prachspřestými zloději čokolád z igelitové tašky.

Vlastně jsem zapomněl dodat, že i my se po ostrově pohybovali na kolech. Já poprvé po dvaceti letech, ale nakonec jsem se naučil i grif na filmování jednou rukou, balení i vybalování kamery do i z baťoahu, umístěném v košíku za zády, a to vše při jízdě a bez nehody. Projeli jsme půl ostrova, ocitli se v blízkosti quokasu i slaných jezer, které jsou až čtyřikrát slanější než voda v oceánu a jejichž běh je lemován chuchvalci bílých krystalů soli. Stáli jsme na písečných dunách nad skalnatým pobřežím severní strany ostrova, dávali pozor, aby se písek s námi neuvolnil a dýchali slaný vzduch, prudký a osvěžující vítr a hlavně vstřebávali poslední okamžiky našeho pobytu v zemi klokanů, vlevo jezdících vozidel a pohodových a srdečných lidí. Před námi zamračená pevnina, obrysy deštěm smáčeného Perthu, nad námi modrá obloha, prudké zlaté slunce, pod námi písečné pláže, omývané přes sebe se drásajícími a dunícími vlnami, a kolem nás všude... ráj. Tak si budeme na věky pamatovat ta dvě nádherná místa na zemi, Austrálii a Nový Zéland.

více na <http://biamart.blog.cz/>

Fays Bay

PŘÍBĚH BĚŽCE

- volné pokračování z deníku **Vlastika Škvařila**, upraveno pro Čechoaustralana

... Když jsme dorazili k Ayers Rock, foukal dost silný vítr a dozvěděli jsme se, že se tam nesmí lézt kvůli bezpečnosti. Pokud by někdo dostal nápad tam vylézt bez ohledu na zákaz, tak tam na něj čeká pokuta 5 500 dolarů.

Já jsem se tedy rozhodl oběhnout kolem, asi 10 km a Jožka se usadila mezitím v Kulturním středisku. Hodně lidí asi ví, že Ayers Rock je největší monolit a světě. Na většině fotografií to vypadá z dálky jako jeden obrovský balvan s poměrně hladkými stěnami. Já jsem si to tak představoval, takže jsem byl velice překvapený tou krásou různých skalek, roklín, jeskyní a jezírek. Některé z těch nejhezčích útvarů se nesmí fotografovat kvůli pověřčivým aboridžincům. Já nemám nic proti tomu, aby lidé věřili čemu chtějí, tomu se říká svoboda. Ale nejsem nadšený z toho, když se to požaduje od druhých. Teď je tady poprask kvůli knížce, kterou právě vydali a která je určena pro mladé dívky. Je tam návod, jak foukat na didgeridoo, aby to hrálo. Někteří z těch jejich náčelníků neboli „elders“ trvají na tom, že se ty knihy musí okamžitě zničit, protože ženy se nesmějí podle tradice ani dotknout tohoto nástroje. To je výsada jenom pro muže, Když se ženy budou snažit do toho foukat nebo se toho vůbec dotknou, tak budou prý neplodné! Nejlepší je ale se nad tím moc nevzrušovat.

Když jsem skončil svoji okružní cestu, tak jsem ke svému velkému potěšení viděl lidi, jak vystupují na skálu. Vítr se trochu utišil a tak byl výstup opět povolený. To jsem tedy zajásal, moc by mě to mrzelo, kdybych o to přišel. Tak jako někdo říká, že člověk musí na horu Říp, aby byl pořádným Čechem, tak někdo říká, že se musí vylézt na Ayers Rock, aby byl člověk skutečným Australanem.

Stálo to opravdu za to. Prvních pár stovek metrů je dost příkrých. Je tam připevněný řetěz, bez kterého by to asi bylo dost nebezpečné. Kdyby někdo sklouznul a neměl se čeho chytit, tak by to asi nepřežil. Jenom nechápu, proč ten řetěz je jenom asi 40 cm nad zemí, takže člověk musí být dost ohnutý, chce-li se za něj držet. Když ten řetěz končí a člověk si myslí, že je už na vrcholku, tak cesta pokračuje nahoru a dolů dalších 1600 metrů označených bílými čarami, aby tam někdo nezabloudivil a nespádl překrymi skalami. Z vrcholku je nádherný rozhled. Celá krajina je jako veliká placka – něco jako Holandsko, ale několik kilometrů v dálce se majestátně tyčí pohoří Olgas. Je to opravdu nádherný pohled. Člověk se musí opravdu zamyslet nad tím, jak se tyto dva kolosy ocitly v takové rozsáhlé rovině...

... Brzy po opuštění Yulary přestal fungovat mobil a tak jsme bez komunikace. Tak to bude teď po delší dobu, asi po deseti dnech se dostaneme do Coober Pedy a tam bude příjem, ale potom zase čtyři týdny málo nebo nic. V Yulara jsme se sstřetli se čtyřmi mladými studenty ekonomie z Prahy. Je to vždy radostné se sejit s krajany. A také mám radost z toho, že lidé mají dnes možnost podívat se po světě. Za soudruhů to byla výsada jen pro vyvolené. Dostali jsme od nich českou vlajčku a tu určitě připneme na náš campervan.

Sto kilometrů se cesta plazí po mírných svazích - kolem krásné pískové duny, pořád je se na co dívat. Náhle se na obzoru objevuje hora – Mount Conner. Je velice podobná tvarem našemu Stanley Nut na Tasmánii. Říkají, že je větší a starší než Ayers Rock. Ale zase uprostřed stovky kilometrů roviny stojí osamělá a opuštěná. Nachází se tu dobytková stanice, farma,

která má rozlohu přes milion akrů. Mají tam 2500 kusů dobytka – jeden kus na 160 hektarů. Já se vlastně divím, že se tam vůbec něco užívá, ale zřejmě to funguje. Zahlédl jsem asi čtyři krávy za celou tu dobu a vypadaly docela dobře vypasené. Ta tráva, kterou není vidět, ale prý tam nějaká je, obsahuje hodně bílkovin.

Jedna velká událost byla, že po skoro celém měsíci jsme si mohli koupit karton třiceti plechovek piva. Od Lavertonu až sem je zákaz prodeje a vlastnictví alkoholu. My nejsme žádní pivní skauti, ale po celodenní námaze to jedno pivo opravdu chutná.

Po parkování u cesty minulou noc jsme dorazili do Mount Ebenezer Roadhouse. Může se tady kempovat bez placení když není třeba elektřiny a tak jsme se usadili a chystali se koupit si za ušetřené peníze večeři – rozhodli jsem se pro kuřecí řízky! Ještě jsme nebyli pořádně usazeni, když přišel pán s nabídkou od manažera, že můžeme bezplatně přespat v pokoji motelu. Kdo by to mohl odmítnout? Už více než 50 dnů spíme v našem vozidle a toto je opravdu luxus. Jsme jim za to moc vděční. Navíc ještě organizují sbírku pro Canteen...

...Když potkávám cestou cyklisty, tak si nemohu pomoci neporovnat jejich výkon s mojím. Na první pohled by se mohlo zdát, že na kole to jde rychleji a s kopce si mohou nohy odpočinout. Tam ale všechny výhody končí. Já mám doprovod a do auta se vejde všechno potřebné a je tam místo i na luxusní věci. Cyklisté musí velice opatrně vybírat, co si mohou dovolit vzít. Já když doběhnu do auta, tak Jožka už má pro mne nachystané jídlo a pití, zatímco cyklisté musí všechno chystat sami. Pořád rozbalovat, zabalovat, večer najít vhodné místo pro stan, což není vždy lehké a ještě horší je to, když prší. Já když skončím denní běh, šupnu do campervanu a jsem doma a v suchu. Náš campervan je náš hrad! Proto tvrdím, že na kole je to mnohem náročnější. Já bych to ale někdy rád zkusil, kdyby se naskytla příležitost.

Jediné město, na které narazíme od Lavertonu je Coober Pedy a potom už zase nic, takže strávíme mimo civilizaci skoro dva měsíce a přes 2300 km na nedlážděných, nerovných cestách přes úplnou pouštinu. To je opravdu zatím naše největší dobrodružství.

Coober Pedy je největší těžišť opálu ve světě. Začalo to v roce 1913, když čtrnáctiletý Willie Hutchinson našel poprvé krásný třpytivý kámen – opál. Od té doby se do Coober Pedy sjeli hledači štěstí z padesáti různých zemí, mezi nimi i Češi. Mnohým z nich se to štěstí opravdu podařilo najít. Název Coober Pedy (vyslovuje se Kube Pidy) pochází z aboridžinské řeči – „kupa“ znamená běloch a „pity“ znamená díra. Dodnes se zde nachází mnoho opálů. Město je také známé svými

Eva Jančík

*z bývalé Bohemia Travel
si dovoluje oznámit,
že nyní pracuje v cestovní kanceláři*

Jetset

488 Centre Road, Bentleigh 3204
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321
Email: eva@bentleigh.net

**a přivítá zde své klienty
s dárkovou poukázkou - \$50 Gift Voucher**

podzemními tunely a podzemními obydlími, včetně hotelu a obchodů. Hledači opálu brzy poznali, že bydlet pod zemí je chrání proti hrozným vedrům během letních měsíců.

Z Cooper Pedy budeme pokračovat na východ směrem k Williams Creek, Maree, Lyndhurst, Innamincka a dále na východ. Čeká nás více než 1200 km velmi špatných cest a samé divočiny bez jakýchkoli služeb. Předpokládáme, že to potrvá kolem čtyř týdnů, než se dostaneme zase do civilizace a než budu moci poslat další zprávu o naší cestě po internetu...

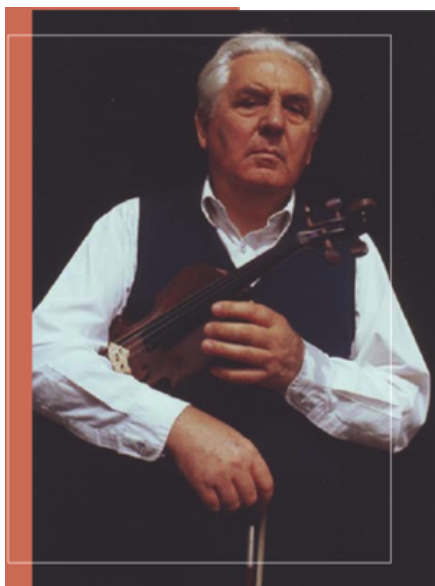
pokračování

A. S. - KRITIK AUSTRÁLIE ZARYTÝ, OBNAŽUJE JEJÍ RARITY

Jakoby Austrálii nestačilo, že ji sama příroda obdařila celou řadou rostlinných a zvířecích rarit – od vačnatců až po platypusa (pero mi odmítlo napsat bizarní český termín „ptakopysk“, její kolonizátoři se přičinili, že jejich zásluhou k rejstříku australských rarit časem přibýly úřední regulace, či dokonce zákony, které se aspoň nám, prvním poválečným imigrantům z Evropy, zdály extrémní, ba přímo raritní. Ač by si řada z nich zasluhovala důkladné rozpitvání, začnu dnes průzkumem nejen australské, ale celosvětové sportovní rarity, oficiálně nazvané „Australian Rules Football“, lidově „Aussie Footy“. Tento nejpopulárnější australský sport, který je směsí házené, kopané a vášnivých potyček o míč, si nelogicky a neoprávněně přivlastnil název „football“ přestože se to spíš podobá rugby, hráno 18ti hráči s oválným míčem na oválném hřišti bez branek a brankářů, zatímco skutečnému, v Anglii zrozenému fotbalu se říká „soccer“. Ten je tady, překvapivě, stále Popelkou.

Že Aussie Footy je takovou sportovní raritou, je hlavně proto, že je to jediná míčová hra na světě s dovoleným fyzickým kontaktem, kde je beztrestná jakákoliv surovost, protože pravidla hry nedovolují rozhodčím vyloučit provinilce za sebevětší zranění protihráče. A to ani trvale, ani dočasně. Teoreticky jediný možný zásah by byl zákrok přítomného policisty, který by zatkl provinilce pro úmyslné

Dne 13. listopadu 2008 předal v Hobartu velvyslanec České republiky Dr Juraj Chmiel cenu ministra zahraničí České republiky **Gratias Agit** slavnému Čechoaustralanci, profesoru Janu Šedivkovi, houslovému virtuozu a pedagogu. Blahopřejeme.

Vinobraní Joe Chromého

- spojení tasmánské úrody a českého umu

„Fruit reception begins with a vibrating hopper that gently shakes the grapes into the destemmer, which has a smooth plastic cage in order not to break any berries. The grapes are pumped into the press through a peristaltic pump, using the same gentle technology that transfers live fish or pumps blood during heart bypass surgery.

A high tech German press enables juice extraction at low pressures, giving more delicate aromatic juices. All Pinot Noir is fermented in small batch open top fermenters and a pneumatic plunging device, co-developed by Josef, is used to gently plunge the cap and manage the extraction of colour and tannin during the fermentation. All the equipment and processes in the winery are designed to respect the delicate varietal flavours of the high quality, cool-climate Tasmanian fruit...“

370 Relbia Rd, Relbia 7258

Phone: 03 6335 8700, Fax: 03 6335 8777

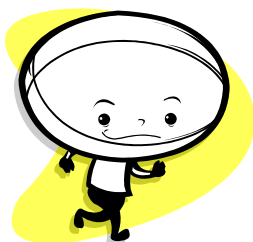
email: wine@josefchromy.com.au

www.josefchromy.com.au

těžké ublížení na těle. K čemuž zatím ještě nikdy nedošlo. Jak zdravotně riskantní Aussie Footy je, dokazují statistiky: než hráč dosáhne třicítky, prodělá v průměru 5 vážných operací, nemluvě o zraněních „lehčích“, nevyžadujících převoz do nemocnice a skalpel. Zůstává pro mně těžko vysvětlitelnou záhadou, že i přes beztestnost hrubosti a surovosti Footy se ta bizarní hra stala zdaleka nejpoblábnějším sportem v Austrálii. Anebo je dokonce možné, že jsou to ta častá zranění, co dělají milované Footy pro diváky atraktivnější? Mluvil jsem o tom se svým australským sousedem, který mi potvrdil, že on sám, skoro osmdesátník, i všichni jeho přátelé a známí chodí už od mládí na Footy za dvouhodinovým vzrušením, které v běžném denním životě postrádají. A jako Aussie anglosaského původu mě ujistil, že motivem prý rozhodně není krvelačnost jako u horkokrevných Španělů v případě býčích zápasů. Nakonec soused, zatvrzelý ateista, připustil, že pro něj se Aussie Footy stalo jakousi náhražkou náboženství, vrcholící jednou za rok slavnou mší zvanou „Grand Final“ za přítomnosti sto tisíc věřících, začínající národní hymnou a končící záplavou zlatých medailí. A jako každoročně, výbor Aussie Rules vybere z nejudatnějších hráčů národní tým, který až donedávna neměl soupeře, s kterým by si mohl zahrát. Ale přece se našlo nouzové řešení. Už několik let vyráží reprezentační tým hráčů za vedení týmu funkcionářů, trenérů a masérů do Irsku, kde se dodnes stále ještě hraje sport podobný australskému Footy. Ten si zřejmě v té původní formě sem sebou přivezli jedni z prvních deportovaných irských trestanců, ale dvěstěletá separace přivodila podstatné rozdíly (15 hráčů vzrostlo na 18, zmizela branka a brankář, a oválný míč nahradil původní míč kulatý). A tak, aby vůbec mohlo dojít k mezinárodnímu utkání s hymnami, hraje se to tam s kulatým fotbalovým míčem a podle irských pravidel. Jednou jsem to v šest ráno viděl na televizi a bylo mi těch Aussies skoro líto. Ale aspoň mají záminku vyrazit si z Austrálie do světa.

Vyhledka na olympiádu? Samozřejmě žádná, jenom snad v případě, kdyby buď místní pohlaví Aussie Rules „fotbalu“ úspěšně „přemluvili“ (\$\$ jsou všemocné) své irské protějšky, aby archaická pravidla „zmodernizovali“ trvalým přijetím „Aussie Rules“ (naděje minimální), anebo kdyby se Footy misionářům podařilo najít někde v Pacifiku zájemce o vyškolení v této australské sportovní raritě. Můj vnuk věří v Nový Zéland. Kdyby to hrály aspoň tři národy, naděje na olympiádu by přece jen byla. Zvláště, když je za sport uznán synchronizovaný vodní balet a vzájemné kopání se do břicha (a i níže) muži i ženami v taekwondo. Snad se Aussie Footy přece jednou olympiády dočká. Šachisté čekají už léta.

Bajka – z buše a z duše

„S povídkou o klokanici se to má následovně“, napsal mi pravidelný příspěvatel Čechoaustralana z Nového Jižního Walesu, Zdeněk Rich. „Před mnoha lety se mi snažili vnutit nějaký zbedněnci na ulici pamflet o kráse socialismu. Pochopitelně jsem je ubezpečil, že o té kráse socialismu toho vím víc než dost. Než jsem došel domů, byla bajka o klokanici v podstatě hotová a tak jsem si jí pro vlastní potěšení nadatloval na psacím stroji a teprve později přepsal na počítači a poslal už před dvěma lety internetovým Pozitivním novinám.“ Protože však mívají bajky trvalou platnost, přinášíme tuto vpravdě čechoaustralskou čtenářům svátečního vydání Čechoaustralana pro jejich pobavení i zamyšlení.

Příhoda, o kterou se s vámi chci podělit, je stará, prastará, snad z doby, kterou aboridžinci nazývají „dream time“, a vyprávěl mi ji starý blahovičník, který to vše ještě pamatuje. Tak tam někde, uprostřed divoké a nekonečné australské buše, žili v dobrých sousedských poměrech starý, vysloužilý vombat Herbert a sličná, mladá

klokanice Stella. Často se potkávali na ranní a podvečerní pastvě, prohodili slovo o tom, že letošní léto není tak pěkné, jako bylo to loňské, k čemuž vombat Herbert občas dodal, že on pamatuje léta ještě horší než to letošní a na druhé straně také mnohem lepší, nežli to loňské. Stella se s ním zase podělila o novinu, že ta mladá od Dolního potoka tomu svému králíčimu moulovi zahybá s tím ušákem s černým flekem na levém boku, a že ten nový vrh v králíčím pelechu je jako by mu z oka vypadl. Nyní bych snad měl blíže popsat klokanici Stellu. Štíhlá, ztepilá, a kdyby se v té době konaly volby královny krásy, jistě by obsadila snadno první tři místa. Stromy prý neobcházela, ale přenášela se přes ně dlouhými a ladnými skoky a říkalo se o ní, že když skákala, její nohy se země téměř nedotýkaly. A tak čas plynul pokojně, až jednoho dne vombat Herbert nevyšel na svoji ranní pastvu. Stella tím byla trochu znepokojena, starý vombat si v poslední době více a více stěžoval na svůj zdravotní stav, zrak slábne, klouby bolí, ale v podstatě si řekla, že Herby, jak vombatu Herbertovi říkala, se jen rozhodl si trochu pospat. Když se však Herbert neobjevil ani druhého a ani třetího dne, odsákala naše Stella k Herbertovu doupěti a smutný pohled se jí naskytl. Ubohý Herbert už ani ze svého doupěte vylézt nemůže, zrak vypověděl úplně a staré, revmatické klouby odmítají poslušnost. Zle je, milá Stello, můj

čas se naplnil, a i když se mně, upřímně řečeno, ještě nechce, nezbyvá mi nežli se odebrat tam, kam všichni staří vombati odcházejí, do velké nory vlevo od obláčku nad Air Rockem.

A tu nastal vpravdě první, historický moment. Stella se rozhledla po bujně a štědré australské buši a v její malé, klokaní hlavičce se zrodila překrásná myšlenka a poprvé v této širé zemi pronesla zaklínací formuli „no worry mate“ (žádné starosti kámoši) a ještě dodala „she'll be right mate“.

Potom řekla, hele Herby, pastvy je habaděj, jsem mladá a silná, mám prázdný vak, na rodinu zatím nepomýšlím, kdo by se s těmi haranty chtěl zlobit, a tak budu trhat trávu do vaku a tobě ji dvakrát denně přinesu a bude po starostech. Není třeba podotýkat, že starý vombat Herbert tuto ušlechtilou nabídku s radostí přijal a od toho dne bylo možno vidět klokanici Stello, jak pilně do svého vaku trávu sbírá a dlouhými, ladnými skoky (vždyť víme, že se o ní říkalo, že se země sotva dotýká) ji přináší vděčnému Herbertovi.

Jednoho dne navštívil Stello králík Jeroným, stařešina králíčího rodu, poptal se na to a potom zase na ono, a nakonec přešel k věci, kterou měl na srdci. Víš milá Stello, jsem již stár, nohy již tak dobře neslouží, slechy také již nejsou, co bývaly, lišku bych sotva slyšel a jistě bych jí neutekl. A tak jsem si jako tento myslil, zda bys nebyla tak laskavá, a kdyby tě to příliš neobtěžovalo, nepřinesla mi, semo tamo, asi tak třikrát denně, něco k snědku. Bez velkého rozmýšlení Stella ve své dobrodušnosti ihned svolila, a tak od příštího dne na své pastvě sbírala do vaku trávu nejen pro starého vombata Herbyho (jak mu říkala), ale i pro staříčkého králíčího patriarchu Jeronyma.

Jednoho slunného australského dne navštívil starého králíka Jeronýma vzdálený bratranec z otcovy strany, králík jménem Alfons a když se dozvěděl, jak Stella pomáhá nejen vombatu Herbertovi, ale i bratranci Jeronýmovi, zle se zakabonil a ihned se vydal za králem australské buše, psem dingem, Cézarem. Mluvil s ním z uctivé vzdálenosti, nebyl si totiž zcela jist, zda je král buše Cézár již po jídle, a zahovořil takto: Moudrý a statečný králi buše, králi Cézare, jistě se již doneslo k tvému bystrému sluchu, jak klokanice Stella pomáhá starému vombatu Herbertovi a bratranci Jeronýmovi. Jsem si naprosto jist, že sdílíš můj názor, že to není spravedlivé a že je to (a nyní poprvé padlo to nové slovo), že je to diskriminace. Hleď, moudrý vladaři, také já nejsem z těch nejmladších, mnohdy se mi ráno ani nechce z teplého pelíšku a přesto musím sám sobě potravu shánět.

Vladař Cézár králíka Alfonse trpělivě vyslechl (byl totiž na štěstí pro ušáka již po snídani) a když potom vše pečlivě uvážil, dal ušáku Alfonsovi za pravdu. Když Stella pomáhá Herbertovi a Jeronýmovi, proč také nepomáhá Alfonsovi, jak by bylo spravedlivé.

A tak se ihned vypravil za klokanici Stello a takto jí přikázal. Stello, není správné a spravedlivé, že pomáháš jenom Herbertovi a Jeronýmovi, jsou i jiní, kteří tvé pomoci a podpory potřebují a od dnešního dne tomu bude jinak a budeš nyní pomáhat všem, kdo tvoji pomoc potřebují. Kdo je tím, kdo tvoji pomoc potřebuje, bude určovat zde přítomný přítel, králík Alfons. A já na to, za malý poplatek, řekněme jednoho králíčka denně, budu dohlížet.

A tak od toho dne sbírala klokanice Stella trávu nejen pro vombata Herbyho a králíky Jeronýma a Alfonse, ale i pro řadu Alfonsových příbuzných a přátel. Jeden z nich si namohl při rozmnožovacím aktu jednu zadní končetinu, druhý by rád prozkoumal, proč sluníčko vychází na východě a zapadá na západě a uznejte sami, zda má, při tak zodpovědné a důležité práci, ještě čas starat se o ten kus žvance.

Jednoho dne se však zjistilo, že ve vaku, který pro tento účel klokanice Stella potřebovala, není dostatečné množství trávy, potřebné uspokojit všechny zájemce, a na některé z nich, v tomto případě velice často na vombata Herberta a králíčího stařešinu Jeronýma, se jaksi nedostalo. Sešli se tedy král australské buše dingo Cézár a králík Alfons a určili takto: Stella vždy uškube jeden trs trávy a dá ho do vaku, a dva trsy sní

WORLD-WISE
TRAVEL

- cestovní kancelář
se přestěhovala...

Jsmo Vám k službám na nové adrese:-

Unit 1.10, Level 1, Wheelers Hill Business Centre
202 Jells Road, Wheelers Hill 3150

Volejte Micka Potůčka na 95187600,
Email:- mick@world-wise.com.au

• přes 25 let ve službách
spokojených cestovatelů •

sama. Po nějaký čas to skvěle pracovalo, jeden trs do vaku, dva trsy do žaludku, jeden trs do vaku, dva trsy do žaludku a tak dále.

Potom však přišli další králíci a každý měl velice dobrý důvod, proč se nemůže pást sám a současně přibyla do slovníku další dvě klíčová slova – právo a povinnost. Ano, oni mají přece plné právo se dožadovat z toho či jiného důvodu zajištění pravidelného přísunu trávy a klokanice Stella má zase povinnost tento přísun zajistit.

Po nějaké, poměrně krátké době, se dostavil nedostatek potravy pro všechny zájemce a nebudme překvapeni tím, že to byl opět vombat Herbert a patriarcha Jeroným, kdo šli spát s prázdným žaludkem, ale snad to není ani tak podivné, vždyť přece víme, že jim nohy již příliš nesloužily a tak ti čilejší a rychlejší byli u mísy vždy první.

Opět tedy zasedla rada, složená tentokrát nejen z krále buše Cézara a králíka Alfonse, byla přizvána i Alfonsova žena Cleo (za králíčí samičky) a Alfonsův syn, zástupce králíků s odlišnou sexuální preferencí, a řada dalších.

A bylo rozhodnuto takto: Jednou do vaku, jednou do žaludku, jednou do vaku, jednou do žaludku a tak dále. Když ani to nepřineslo kýžený výsledek, přišlo nové rozhodnutí, které znělo: Dva velké trsy do vaku, jeden malý do žaludku, dva velké trsy do vaku, jeden malý do žaludku. Také bylo klokanici nařízeno, aby začala ráno sbírat o hodinu dříve a naopak, aby pracovala večer o hodinu déle.

Vše se zdálo jakž takž fungovat, i když se stále na všechny nedostávalo a starý vombat Herbert se přece jen musel odebrat do toho obláčku nalevo od Air Rocku a stařešina králíčího rodu Jeroným odešel do země věčně zelené trávy.

Jednoho dne se doneslo k vládci buše, dingovi Cézarovi, že proradná klokanice Stella sem tam podvádí, někdy dá pouze jeden trsek trávy do vaku a jeden do žaludku a tuhle prý, minulý týden to bylo, dala pouze jeden trsek, považte pouhý jeden trsek do vaku a dva trsy nadměrné velikosti sama snědla.

I rozhněval se Cézar velice a zavola si Stellu (po pracovní době ovšem) a pravil hlasem nazlobeným: Tak takhle milá Stello, takhle tedy ne. Podvádět a ujídat zasloužený krajíc těm, kteří na to mají plné právo, to by tak hrálo. A zavola orla a poručil mu: Orle, od dnešního dne budeš bez hnutí viset na báni nebeské a sledovat tadyhle Stellu, zda nepodvádí. Je zcela pochopitelné, že když budeš hlídat Stellu, aby nás nepodváděla, nebudeš mít čas sám si nalovit drobné hlodavce, jakož i ještěrky a podobně, a tak bude na Stelle, aby při sbírání trávy sebrala i nějakou tu příšlápnutou myšku, či ještěrku.

Po nějaký čas šlo vše jako na drátku, až na to, že si orel začal stěžovat na přemíru práce, však také zkuste viset celý den na nebeské báni a ještě sledovat orlím zrakem, zda nedochází k podvodným činům ze strany proradné klokanice Stelly. Cézar jeho stížnost pečlivě vyslechl a dal mu za pravdu a rozhodl, že orel dostane k ruce

párek mladých sokolů švarných, kteří budou držet stráž a hlídat, a on, orel, bude organizovat jejich služby. Snad stojí ještě za zmínku, že v zimních měsících, kdy se rozednívá později a naopak slunce zapadá dříve, byli do služby povoláni i noční ptáci, jako například sovy.

A tak život šel dál a dalo by se říci, že to byla zlatá doba rozkvětu lesní říše. Doba rovnosti a sociální spravedlnosti. Vládce buše Cézar vše moudře spravoval, vše za drobnou odměnu nějakého toho králíčka sem a tam, orel organizoval svoji vzdušnou squadronu, zacož se mu dostávalo stravy vybrané, sokolíkům a sovám potom stravy přebrané a králík, studující dráhu slunce, v čele hojných asistentů a pomocného králíčího personálu je již na samém prahu poznání, které mu umožní dráhu slunce změnit. Ale i jiným obyvatelům buše se dostává dosud nepoznaných svobod a příležitostí. Tak si vezměte například žáby. Kde kdo se jim smál pro jejich skřehotavý hlas a nejvíce se jim smáli zpěvní ptáci, potvůrky jedny. Byl to konec konců typický příklad diskriminace. Takový zpěvný pták si trylkuje a prozpěvuje a žába, ať dělá co dělá, tak jen skřehotavě kuňká. I rozhodl vládce buše, moudrý dingo Cézar, králík Alfons a králíčí komise zatočit s diskriminací takto: Zpěvnému ptactvu se s okamžitou platností zakazuje zpívat a trylkovat a bude ustavena zvláštní komise, která bude na tento zákaz dohlížet. Žabám potom bude poskytnuta finanční podpora na otevření žabí konzervatoře, specializované na žabí zpěv. Je nutno přiznat, že tento pokus se setkal se značným úspěchem, žáby se sice nenaučily zpívat, ale již se dokázaly klanět obecenstvu, to vše pod dohledem profesorů žabího zpěvu a jiných akademiků. Vše bylo tedy v nejlepším pořádku, či snad nebylo? Snad jen taková maličkost. Klokanice Stella, kdysi silná a ztepilá, o které se říkalo, že se zadními běhy snad ani země nedotýká, začala díky návalu práce a nedostatku potravy chřadnout. Její silné zadní nohy, které jí dokázaly přenést i přes ten nejvyšší eukalypt, přestávaly sloužit, a silná oháňka, kterou držela vždy hrdě vztyčenou při obřích skocích, jí nyní sloužila spíše jako berle. Svůj vak, soustavně přetěžovaný obrovskými dávkami trávy, téměř ploužila po zemi.

Na to se ani jinak trpělivý Stvořitel nemohl déle dívat, i zavola si vombata Herberta a králíka Jeronýma a pravil: Už se nemohu dále dívat na to, jak s tím ubohým tvorem zacházejí, dojděte pro ni hoši, dáme jí tu nejlepší nebeskou pastvinu, jakou tady máme. Však si to zaslouží a já ji udělám opět tak silnou a ztepilou, jakou kdysi bývala. I stalo se.

První to zjistil sokolík švarný, na kterém bylo převzít ranní hlídku. Rozhořčeně letěl informovat orla a ten potom vládce buše, dinga, zvaného Cézar. Cézar se rozzlobil, co je to za pořádek, sluníčko vysoko a klokanice Stella si lebedí pod gumovníkem.

lhned se tam rozběhl, aby zjednal nápravu, ale ubohou Stellu našel již ztuhlou, bez života. Ještě ho napadlo, že by mu mohla posloužit jako snídaně, ale když zjistil, že pod kůží ubohé Stelly není ani špetka masa, jen tuhé šlachy, tak se s nechutí odvrátil.

A tak se časy prudce změnily. Nebylo nikoho, kdo by potravy nanosil. Králíci, kteří pamatovali ještě doby, kdy se sami pásli, již dávno pomřeli a nové generace králíků nevěděly, jak na to. Stejně na tom byli však i orlové, sokolové švarní i noční sovy. Ti starší již dávno zapomněli, jak lovit, a ti mladší se tomu nikdy nenaučili. Jen dingo Cézár na tom byl dobře. Hladem zesláblí králíci se bezmocně mátožili krajinou, neměli ani sil utíkat a Cézárovi stačilo jen jít, sbírat je a pojídat.

Musíme mu však přiznat k jeho dobru, že naposledy sežral členy antidiskriminační komise, aby tato dohlížela na to, že bez jakékoli diskriminace požívá králíky bez rozdílu pohlaví, náboženství a politické příslušnosti. Když však slupnul posledního člena již zmíněné komise, přepadla ho náhle nemilá myšlenka. Vše již snědl, nic nezbylo, co bude jíst zítra?

V tomto místě vyprávění starého blahovičníku skončilo. Nebyl si jist, co se potom s Cézárem stalo, ale prý od jednoho ledňáčka obrovského slyšel, že posel bídně hlady a jeho psi duše za trest bloudí krajinou a převtěluje se a převtěluje...

Jaké štěstí, že my, lidé, jsme tak neskonale moudří, že žádným Cézárum a Alfonsům na jejich vějičku nesesedáme.

POZITIVNÍ NOVINY www.pozitivni-noviny.cz (PN), se kterými navázal **ČECHOAUSTRALAN** spolupráci, jsou ilustrovaný internetový magazín určený pro všechny čtenáře, kteří potřebují pravidelný zdroj k čerpání životní energie, inspirace, nápadů, zábavy, moudrých myšlenek a informací všeho druhu.

Byly založeny 1.8.2004. Jejich zakladatelem, vydavatelem a tvůrcem je Pavel Loužecký. Šéfredaktorem PN je sportovec, výtvarník a publicista Václav R. Židek z Kolína nad Rýnem.

Pozitivní noviny jsou součástí ARCHIVU ČESKÉHO WEBU Národní knihovny ČR. Díky tomuto projektu zůstanou trvale uchovány pro budoucnost a již se staly nedílnou součástí národního kulturního dědictví. Čím jsou Pozitivní noviny pozoruhodné? PN fungují jako neziskové internetové médium. Jejich tvůrci, stejně tak jako všichni autoři, spolupracovníci a dopisovatelé tvoří tyto noviny bez nároku na honorář ve svém vlastním volném čase.

PN se snaží čtenáře neustále inspirovat novými projekty, nápady a formami a pokoušejí se je aktivně vtahovat do tvůrčího a realizačního procesu nejen v roli autorů a ilustrátorů, ale také coby spolupracovníky podílející se na jejich vydávání.

PN dávají přednost autorským článkům, které jsou vytvořeny exkluzivně pro toto médium. Články v PN obsahují průměrně 2-3 ilustrace, fotografie či grafiky, takže zde vzniká nefalšovaný ilustrovaný magazín, v němž najdete již přes 10.000 ilustrací. V PN je publikována celá řada rozhovorů a materiálů o veřejně známých osobnostech, ale najdete zde také články veřejně známých osobností v roli samotných autorů. PN mají svoji nezaměnitelnou filozofii, díky níž se stává z jejich tvůrců, čtenářů a spolupracovníků myšlenkově spřízněný Klub pozitivního myšlení.

Proč vznikly Pozitivní noviny? Každý den jsou nám v médiích předkládány desítky negativních zpráv od nejrůznějších krizí, vražd, únosů, nehod, podvodů až po přírodní katastrofy nebo ohrožování občanů vyšinutými jedinci. Lidé tak musí nutně získávat dojem, že se nic nedaří, že svět kolem nás je nenávidný, zlý, nepřející, a že pouze čím dál víc ztrácíme své staré životní jistoty, aniž bychom místo nich získávali nové. Novináři jsou zjevně vedeni svými nadřizenými v zájmu byznysu k tomu, že cokoli dobrého, prospěšného a pozitivního je pro lidi nezajímavé a tudíž zbytečné. Pozitivní noviny se chtějí stát jakousi veřejně dostupnou protiváhou tohoto stavu, alternativou pro všechny, kteří chtějí mít svoji „Oázu pohody a optimismu“. V těchto novinách prostě negativní zprávy nehledejte. A pokud náhodou narazíte na téma, které není vysloveně optimistické nebo řeší vážný problém, pak vám autor příslušného článku určitě nabídne nějaké řešení, směr, cestu..., jak i z negativní zprávy získat pozitivní impuls nebo pohled na věc.

Alena Wostry - Jak to bylo s Graeme Bellem

V minulém čísle Čechoaustralána jsem si přečetla zprávičku o Graeme Bellovi, ke které musím něco dodat. Graeme Bell cestoval se svou druhou manželkou, Elizabeth, která právě čekala děťátko. Byl to Jack Varney, kdo se v Čechách oženil s Marií, velmi milou a upřímnou tmavovláskou s hnědýma očima. Jak to vím? V knize „Graeme Bell, Australian Jazzman, his Autobiography“, publisher Child & Associates, First edition 1988, se na stránce 69 píše:-

„Now it was only a matter of winding things up... Pro Uptown Club byl uspořádán velkolepý večírek na rozloučenou a také jsme absolvovali poslední lekci češtiny. Vzali jsme si rychlokurz základů českého jazyka v Berlitz škole. Naše učitelka, Alena Wostrá (pro nás paní Wostri) byla okouzlující mladá dáma, která se ujala tohoto poslání. Alena byla vskutku pobavena svým zcela nemožným úkolem naučit sedm nadšených muzikantů jejímu jazyku. I nám to připadalo téměř absurdní – ještě před pár měsíci jsme ani netušili jakým jazykem se v zemi mluví ani kde se zem nachází...“

Drobátko si popletl pravopis mého jména; a také měl dodat, že v této skupině byla i jeho druhá žena Elizabeth, o které mi Graeme řekl, že píše básně. Na straně 96 pokračuje:-

„On Tuesday, 2 December, Jack and Marie Tučková were married. Jejich svatba se konala v původním paláci, který byl přeměněn na oddávající kancelář. Marie pochází z malé vesnice Týnec nad Sázavou, asi šedesát pět kilometrů za Prahou. Její matce se vůbec nezamlouvalo, že dcera odejde až někam do Austrálie, protože jí někdo řekl, že Australani prodávají své ženy Turkům. A tak se Jack usilovně snažil naučit se češtinu, aby byl schopen s matkou konverzovat a přesvědčit ji o svých nejlepších úmyslech. Úředníka, který měl to ráno oddat dvanáct párů, jsme museli podplatit, ale s nabídkami, aby Otto a kamarádi tlumočili, jsme neuspěli. Jack musel zařídit soudního tlumočnicka a zaplatit mu dovoz taxikem. Jeho angličtina byla však příšerná. Jack rozuměl lépe celebrantově češtině než tlumočnickovi. V závěru se tento obrátil k novomanželům a řekl „You may now kiss yourselves.“ Čili, že mohou políbit sami sebe. Tož tak. Jack Varney zemřel před nemnoha měsíci, jeho sňatek s Marií skončil před lety, měli velmi hudebně nadané děti.

Jack Varney

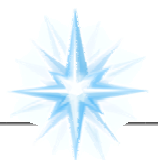
Jack se oženil potřetí, Máňa žije v Melbourne. Elizabeth Bell také tento rok zemřela, jejich manželství bylo také rozvedeno a i Graeme se po třetí oženil. Graeme měl velkou radost z toho, že jeho skladba „Slavonic journey“ měla skutečně slovanský ráz. Naposledy jsem s ním krátce mluvila letos na pohřbu jeho bratra Rogera.

Graeme Bell AO MBE je právem označován za „otce australského jazzu“, jehož byl velkým ambasadorem po celém světě. Proslavil se nejen jako nejlepší australský jazzový frontman, ale také jako obdivovaný pianista jazzu i klasiky, skladatel a malíř.

PS The Berlitz School of Languages mne zavolala ještě jednou vyučovat češtinu v deseti lekcích mladou houslistku, dceru queenslandského ministra. Jmenovala se Gloria Foley, později se provdala za pražského pianistu a žili v Queenslandu, Jirka brzy zemřel. V Kuraby je jejich farma nyní parkem a jmenuje se po Jirkovi „Svoboda Park“. Glorii zařídil stipendium na konzervatoři v Praze Rafael Kubelík; současně zařídil stipendium pro mladíka, který se stal známým dirigentem a znalcem Janáčka – jmenuje Mackerras. (Tohoto proslulého Mistra jsem nevyučovala.) Gloria Foley-Svoboda zemřela před několika lety na rakovinu, její dcera Colette žije v Canbeře, její syn Paul se oženil s Outi z Finska – oba jsou hudebníci, setkali se v Praze, žijí v Brisbane.

Generální konzulát České republiky vás zve na VÁNOČNÍ KONCERT významného českého varhaníka **Pavla Kohouta**. Koncert se koná ve středu, **10. prosince 2008 v 19:00 v Mary Immaculate and St Charles Borromeo Catholic Church**, (45 A Victoria Street, Waverley, 2024 NSW). Na programu jsou skladby Josefa Ferdinanda Norberta Segera, Johanna Sebastiana Bacha, Carla Philippa Emanuela Bacha, Fredrika Sixtena a Luboše Sluky. Vstup dobrovolný, výtěžek z koncertu bude věnován na charitu. Pavel Kohout, který je držitelem četných světových hudebních cen včetně prestižní první ceny v největší mezinárodní varhanní soutěži v Tokiu, vystoupí dále **v Canbeře – WMC 6. 12. v 19:30, v Sydney – Andrew Cathedral 13. 12. ve 13:10 a v Melbourne Town Hall 17. 12. ve 13:00 hodin.**

Z vystoupení cimbálové kapely Sudovjan v Národním domě v Melbourne v říjnu 2008

ŽIVOT JE JEN NÁHODA - v to stále věří autor Ante Schott

Že se naší malé, osiřelé rodině po náhlém odchodu otce spíš ulevilo než přitížilo, bych asi neměl říkat, ale ani já ani setra a malý bratr jsme netruchlili. Všichni tři jsme měli spíš pocit úlevy, že po dlouhých letech stresu a obav si už nemusíme dělat starosti, v jakém stavu najdeme otce po návratu ze školy. V té době, v říjnu 1937, jsem už byl první měsíc na právnické fakultě, ale současně jsem pokračoval ve vedení naší drogerie spolu s o něco starším asistentem. Poručenskému úřadu ovšem dlouho netrvalo než si uvědomil, že pro nás tři nezletilé musí najít poručníka. Po dost dlouhém pátrání nakonec objevili někde mimo Prahu staršího otcova bratra, o jehož existenci jsem sice věděl, ale nikdy před tím jej neviděl. Zpočátku zájem o poručnictví neměl, ale když se mu soudce zmínil, že by mohl převzít i vedení naší drogerie, jeho námítky, že vedl někde u Prahy restauraci, odpadly. Během týdne se strýc s tetou, bezdětní manželé, k nám nastěhovali. A strýc převzal ode mne vedení drogerie. A já si spokojeně oddechl, spadl mi kámen ze srdce: odpadne mi starost o krám, nevynechám jedinou přednášku a sestra Ani nebude už muset po škole vařit, protože teta, výborná kuchařka, převezme starost o kuchyň.

Bohužel, tento můj optimismus nepřežil ani celý měsíc. Asistent Áda mě začal upozorňovat, že z krámu začala mizet celá řada drahé francouzské kosmetiky a parfémů, a navíc že občas zahlédl, jak z peněz za prodané zboží jen mince skončily v kase, ale bankovky ve strýcově kapse. Takže denní tržby od strýcova převzetí obchodu byly poloviční než dříve. Strýcovo vedení drogerie i jeho poručenská kariéra byly krátké. Když Áda a já jsme o strýci informovali soud, ten si ho okamžitě předvolal k výslechu. Jak mi o pár dnů později řekl soudce, strýc předvolání k výslechu ignoroval a soudu písemně oznámil, že se poručenství dobrovolně vzdává. Během dvou dnů se vystěhovali, sestra začala - nerada - znovu vařit a soud hledat poručníka nového. Zřejmě neúspěšně, jak si postěžoval soudce, když se mě ptal, trvám-li na trestním stíhání poručníka prvního. Já netrval a byl už na odchodu, když mne mladý soudce zmrazil otázkou „Vy studujete práva?“

„Už skoro dva měsíce,“ byla má odpověď. To ho neodradilo, spíš právě naopak dalo vznik jeho geniálnímu nápadu, jak vyřešit tu poručenskou situaci.

„Co kdybych jmenoval vás jako poručníka vašich dvou sourozenců?“

„Proč ne“ - řekl jsem si, tu funkci neoficiálně zastávám už léta. „Proč ne,“ řekl jsem i nahlas.

6. 12. Neviděl-li by svatý Mikuláš mokré střechy, musel by být slepý.

Ale byl v tom jeden háček, či spíše hák. Bylo mně tenkrát jen 19 a půl. A ukázalo se, že ani toto nebyl problém nepřekonatelný. Během následující hodiny jsem byl napřed zplnomocněn (21) a hned nato prohlášen za poručníka. Řešení věru geniální! Dobříšský farář mě o jeden den omladil, ale poručenský soud v Praze mě prohlásil o 1a ½ roku starším.

Ta první z řady šťastných náhod v mém životě bylo opravdu náhodné setkání s pohlednou a milou dívkou během pohřebního průvodu našeho prvního prezidenta Tomáše G. Masaryka na podzim 1937. Z tisíců truchlících občanů na Václavském náměstí ji osud vybral a postavil přímo vedle mě. Když nás míjel pohřební vůz usedavě se rozplakala a malý kapesníček zdaleka nestačil zastavit záplavu slz, které se jí řinuly z očí. Naprosto instinktivně jsem sáhl do kapsy a nabídl jí svůj velký a hlavně suchý kapesník. Přijala ho s kývnutím hlavy, ale slzy se jí ještě chvíli řinuly dál. Když konečně ten náhlý záchvat lítosti pominul, vyměnili jsme si promočené kapesníky a i jména. Truchlící se začali pomalu rozcházet, ale mně a možná i té usazené sousedce se jaksi nechtělo. Ač už mi tehdy bylo přes devatenáct, v seznamování se s cizími dívkami jsem dosud neměl žádnou zkušenost ani příležitost či dokonce praxi. Na rozdíl od kamarádů, má téměř denní pomoc v krámě a rodinné problémy plně pohlcovaly můj volný čas.

„Co kdybychom si dali někde kafe?“ navrhla ta moje nová neznámá známá a tím přerušila chvíli rozpačitého mlčení. Moc jsem jí byl za to vděčen a současně se i zastyděl, že to nenapadlo mě. I špatné kafe pomáhá v překonání zábran a tak jsem se dozvěděl, že i ona v červnu maturovala a sama se odměnila měsíčními prázdninami u moře v Jugoslávii než nastoupila do svého prvního zaměstnání na ministerstvu pošt. Já se zmínil, že jsem nedávno začal dělat práva, ale že se současně starám o naši drogerii a o své dva mladší sourozence jako jejich soudem ustanovený poručník. Tomu skoro nechtěla uvěřit a tak mi nezbyvalo než jí krátce vylíčit tu poručenskou komplikaci a bizarní její vyřešení poručenským soudem. Dodal jsem, že Masarykův byl už můj třetí pohřeb v tomto roce. Téměř se znovu rozplakala. Ale zabránil jsem tomu svým nevinným vtípkem, že už nemám žádný další suchý kapesník.

„Přijďte k nám někdy na kafe a na kus řeči. A maminkino kafe je mnohem lepší než to, co tady pijeme,“ řekla a napsala mi adresu v dálných Kobyliších.

A tak se stalo, že a jak jsem náhodně poznal svou první lásku a pozdější manželku, se kterou jsem v červenci 2002 oslavil šedesátileté – diamantové výročí naší svatby.

Že na mě s tím slíbeným kafem maminka Rollová nemusela čekat dlouho, nemusím jistě říkat. A že s tím velkým kafáčem přišel na stůl i tác buchet a koláčů jistě také ne. Musel jsem být tehdy asi pořádně vyhublý,

soudíc podle trvalého povzbuzování - „Vemte si ještě!“ Co jsem nesvedl spořádat na místě, přinesl jsem si sebou domů ve velké tašce jako výslužku. Rodiče Rollovi, oba už dost přes šedesát, uvítali můj příchod s otevřenou náručí, když jim jejich dcera jistě vylíčila osud naší rodiny. Marie Rollová, pro rodiče Mařenka a pro školní kamarádky – a brzy nato i pro mě Rolinka/Lolinka, byla pozdní, jedinou dcerou venkovské maminky a městského zřízence vikingského jména Rollo. Po dvou synech, o šestnáct a osm let starších, příchod hezké a chytré Mařenky obšťastnil jejich stáří. Politovali mě, když jsem se jim svěřil s akutním problémem, zda se mám pokusit vést zděděný obchod dál a s neméně naléhavou nutností najít nějaké levné bydlení. Ještě dnes si vybavuji, jak se mi ulevilo, když jsem se mohl někomu svěřit se svými starostmi.

Ač jsem žádnou radu nečekal, opravdu mne potěšil jejich upřímný zájem a morální podpora. Když jsem odcházel, maminka Rollová mě s popřáním štěstí skoro objala a tím málem o několik týdnů předběhla mé první objetí jejího milovaného pokladu – Mařenky. „A příště přiveďte sebou i své sourozence,“ volala za mnou. „Šťastné rodiny opravdu existují?“ nešlo mi z hlavy během dlouhé jízdy čtrnáctkou do středu Prahy.

Prodej drogerie po zaplacení obchodních dluhů a nákladů aukce vynesl tak málo, že jsem pochyboval, zda to bude stačit na skromné živobytí pro nás tři, než aspoň sestra Ani dokončí školu a najde si nějaké zaměstnání. Já zatím chodil pilně na přednášky a přivydělával si kondicemi, pro které mne doporučoval bývalý třídní profesor. Já ovšem věděl, že má funkce poručníka znamenala, že jsem se tím stal i živatelem naší malé rodiny. Naštěstí levné bydlení v malé garsoniére blízko Rollů v Kobyliších pro nás objevil krátce po mé první návštěvě pan Rollo. S bankovním kontem téměř na dně a držíce se jen taktak nad vodou, neviděl jsem začátkem roku 1939 jiné řešení než vzdát se nadějí na právnickou kariéru a najít si nějaké zaměstnání. Shodou okolností to vitální řešení za mě převzal Adolf Hitler.

**Český Czech
dialog Dialogue**

SPOJUJE ČECHY DOMA A VE SVĚTĚ

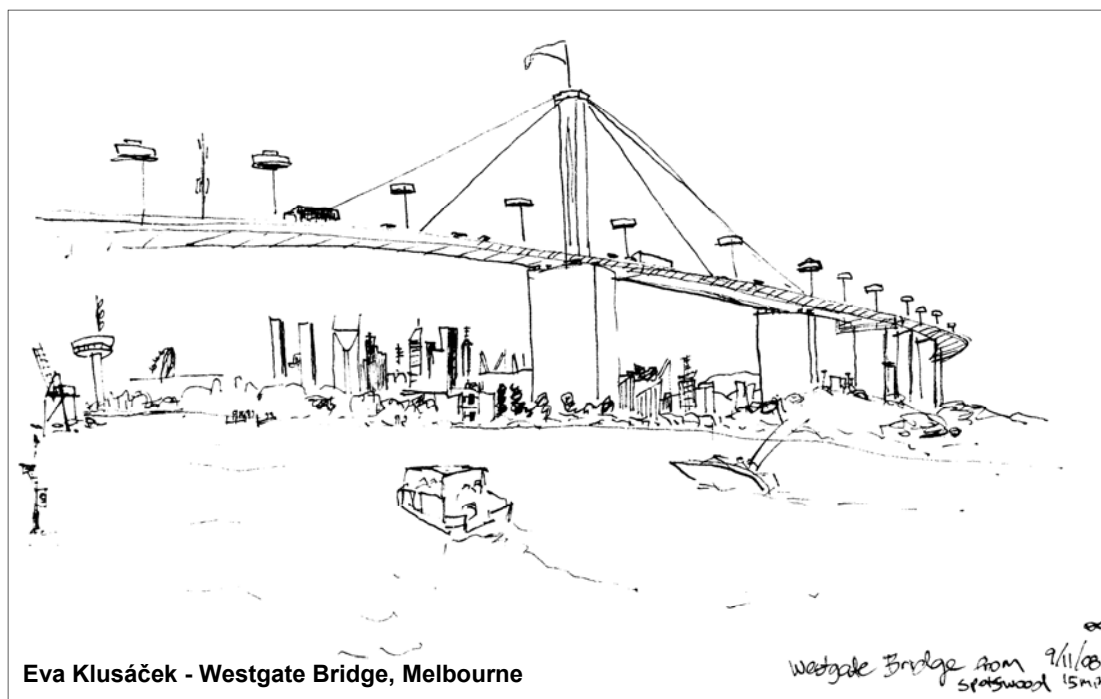
cesky-dialog.net mck.cesky-dialog.net

Objednávky předplatného zasílejte na adresu:
Český dialog, Sokolovská 179, Praha 9, 190 00
tel/fax: +420 266 311 241

strizovska@seznam.cz, m.fialkova@centrum.cz

Předplatné na rok:

340 Kč tuzemsko, 30 EUR Evropa, 50 USD zámoří
v Austrálii k objednání na adrese Jaroslav Zahradka,
139 Oyster Bay Rd, Oyster Bay, NSW. 2225

Eva Klusáček - Westgate Bridge, Melbourne

Westgate Bridge from 9/11/08
Spotswood 15min

Alena Wostry – Tři nejhezčí slova

Ne, tím nemyslím jen „Je vous aime“, jak zpívala jemným hláskem Lucienne Boyer. Ale říká se, že každá řeč má určité hezké výrazy, které se snadno vyslovují a velmi často používají. A že prý v angličtině jsou to slova „sorry“, „excuse me“ a „thank you“ (nebo „I am very grateful to you“). Když se nad tím zamyslíme, řekneme si, že tak prostá slovíčka mají velkou cenu, neboť jsou schopná zneškodnit výbušné situace. Například když v samoobsluze je vám v cestě vozíček jiné zákaznice, řeknete klidným hlasem „excuse me“ a ona odstrčí svůj vozík stranou a řekne stejně klidně „sorry“, a tím se to bez napětí a bez zlobení končí. A když vám někdo prokáže velkou laskavost, stačí se vlídně podívat a říct „I am very grateful to you“, což neznámá, že by se vaše vděčnost musela projevit darem nebo dokonce úplatkem. Jako dpověď uslyšíte „no problem“. Snad bych měla „no problem“ přidat k těm nejhezčím slovům. A jaká slova bychom si měli vybrat za nejhezčí z té bohaté slovní zásoby české? To nechám na vás.

V anglosaských zemích je zvykem učit děti od malička říkat „the right thing“, tj. správné fráze. Například když vám řeknou, že někdo stůně, je správné vyjádřit soucit slovy „sorry to hear that“. A jak je to jinde? Vlasta Průšková napsala svého času v knize „Lidé a věci v Japonsku“, že malá japonská děvčátka chodí na dětské návštěvy, aby se už od malička učila být střídavě hostem a hostitelkou. Píše dále, že společenská výchova by měla být i u nás, protože by v letech dospívání ušetřila mladým lidem mnohé rozpaky a trapné momenty.

Zdá se ale, že žádná zdvořilost nepředstihne omluvu, jaké byl schopen známý španělský tenor José Carreras. Jak k tomu došlo? To je velmi zajímavý příběh.

Z politických důvodů Plácido Domingo a José Carreras byli nepřátelé, protože Carreras je Katalán ze severu a Domingo je z Madridu. Fanatismus ale vede k nedobrému jednání. Došlo to tak daleko, že každý si vždy vymínil, že na koncertě bude zpívat jenom když ten druhý tam nebude. To jim dlouho ztrpčovalo život. (Mám dojem, že situaci asi vyvolal Carreras.) Ale stalo se, že Carreras těžce onemocněl leukémií a dlouho musel každý měsíc podstupovat nákladnou cestu do New Yorku na velmi drahé speciální léčení. To úplně vyčerpalo jeho značné finanční prostředky. Když se o tom Domingo dověděl, založil anonymně v Madridu nadaci pro finanční podporu nemocným na leukémii a zatajil, že je hlavním přispívajícím. Takže Carreras dostal finanční pomoc aniž byl přiveden do rozpaků. Když se Carreras uzdravil a dozvěděl se fakta, přišel, klekl si před Domingem a na kolenu ho upřímně prosil za odpuštění. Domingo ho zvedl, objal a od té doby jsou nejlepšími přáteli. To potvrzuje, že nejen jeden z nich, nýbrž oba dva jsou v jádru dobří lidé. Když se později zeptali Plácida Dominga, proč to udělal, řekl prostě: „Nemůžeme ztratit takového zpěváka.“

MILOŠ ONDRÁŠEK**Mimóza a jeho blahorodí blahovičnick**

Pamatuji si, že v lepších květinářstvích v předválečné republice byly vždy těsně před Vánocemi k dostání ratolesti exotické žlutě kvetoucí mimózy. Dívali jsme se na ně do výkladů, tušili jsme jejich cizokrajnost a dálky. V květinářství přecházely krásné slečny, které jemnými dotyky upravovaly noblesní kytice a balily je do nafialovělých hedvábných archů. Když jsem se v dětství na tyto větvičky díval přes sklo výkladů, ani mne nenapadlo, že strom, který je nese, se jmenuje akácie, česky kapinice. Jsou to tropické suchomilné stromy nebo keře, je jich přes tisíc pět set druhů a polovina z nich je domovem v Austrálii, kde kvete vegetace po celý rok, každý rod a druh jindy. To není proto, aby příroda země byla zkrášlená jak je rok dlouhý, hmyz včetně včel zde nezazimuje a tak stále potřebuje nektar. Do českých květinářství ovšem mimózy nebyly importovány od protinožců, ale z jižní Francie, kde jsem mnohem později narazil na vesnici Bornes-les-Mimosas, blízko města Hyeres, kde se jarní rovnodennost slaví, či spíše světí slavností, které se říká Fete du Mimosa. I silnice Route des Mimosas tam oslavuje jaro. Kdo je tam ve správný čas, je udiven akáciovým lesem, jeho barvami a vůněmi. Ve východní Africe jsem viděl kapinicové plantáže zakládáné a udržované na těžbu třísly pro kožedělný průmysl. „Wattle and daub“ tam Angličané říkají zdím chýší v domorodých vesnicích. Jsou to propletené tyče a větve omazané jílovitou hlínou. „Wattle“ může také znamenat proutěnou dostihovou překážku nebo dokonce ohrazení ovcí v proutěné ohradě. Ale větvička mimózy zůstala pro mne symbolem té zvláštní doby, od Vánoc po první jarní den, kdy jsem vídával krásné slečny balit větvičky se žlutými květy do hedvábných papírů. Kde ty sněhy jsou!

Narušení ekosystému rozvojem průmyslu, zemědělství, dřevařství či dopravou ohrožuje flóru a faunu na celém světě, Austrálie není výjimkou. Sedmdesát druhů kapinice je zde ohroženo, nedávno ale byli milovníci přírody o botanicích ani nemluvě rozrušeni zprávou, že dva turisté objevili v lesích Viktoriánských Alp červeně kvetoucí kapinici, jedinou mezi stovkami se žlutým okvětím. Staří Římané, když se přeplavili přes Středozevní moře, prohlásili: *Africa locuta, causa finita*. O Austrálii to nemůžeme prohlásit, stále se na tomto světadílu objevuje něco nepoznaného, či spíše dosud nepopsaného. Evropané se na australských březích vylodili před 230 lety, to není z historického hlediska tak

dlouhá doba na prozkoumání celého světadílu. Kapitán James Cook ale tehdy okamžitě zjistil, že tam neprší zesponu nahoru, jak se domnívali staří Řekové o zemích protinožců.

Kapinice se podílí na lesním porostu Austrálie jen asi desíti procenty, jinak většinu tvoří eukalypty – blahovičnick. Akácie rostou nejen ve volné přírodě, pro svou atraktivitu se sází v zahradách, v parcích, podél silnic. Jedna z nich (*Acacia pycnantha*) se vyznačuje masami spadajících hroznovitých květenství zlaté barvy, které představují národní emblém Austrálie. Kvete jako žlutá pochodeň v době australské zimy a časně z jara, to je od začátku června do konce září. Kůra některých druhů se používala ke třísločinění při zpracování kůží. *Acacia victoriae*, druh kapinice, které Australané říkají elegantní, roste v semiaridních oblastech na jihu Austrálie a je tam velmi rozšířená, původní obyvatelé, kterým čeština říká Australci, ji pokládali za zdroj potravy s léčebnými účinky. Etnobotanika ji doporučila k výzkumu farmakochemikům a ti zjistili, že tento druh kapinice může podstatně omezit růst rakovinných buněk u myši. Výzkum se domnívá, že listy tohoto stromu obsahuje chemické látky zvané avicininy, které ji chrání proti škodlivým vlivům, redukuje stres, kterému jsou rostlinné buňky vystaveny anebo vyvolávají apoptosis, fyziologické buněčné odumírání v růstové fázi rostliny. Pokusné myši byly vystaveny karcinogenním látkám, které jsou obsaženy v tabáku. U „avicinových“ pokusných zvířat byl snížen výskyt tumorů o 90 procent se srovnáním s „neavicinovými“ myškami. Od potlačení karcinomatózní tkáně u pokusných zvířat k použití této látky jako karcinostatika u lidí vede však dlouhá a náročná cesta.

Mezi nežádoucí přistěhovalce do Austrálie je považována řada zvířat, králíci, myši, krysy, buvol bahenní a jiní, z ptáků mimo jiných špaček kobytkový a z rostlin např. ostružiník. Méně se již mluví škůdcích, kteří se dostali do světa z pátého světadílu. V jihoafrické Kapské provincii je to právě australský symbol – zlatá kapinice. Byla tam ještě s dalšími dvěma druhy importována s úmyslem upevnit syké písky. To se jí podařilo, silně se ale rozšířila, utlačuje tam místní vegetaci a mění přirozenou ekologii krajiny. Australské kapinice jsou také náročné na vodu, což může v oblastech s nízkými dešťovými srážkami kriticky ovlivnit vodní režim. Navíc některé druhy

25. 12. Padá-li na Boží hod vánoční sních, hodně obilí bude na polích.

kapiníc shazují mnoho kůry a listů a tak vytvářejí podmínky pro lesní požáry, které na rozdíl od Austrálie v Jižní Africe neprospívají ke germinaci a navíc negativně ovlivňují chemické složení půdy. Australská prosperita je založena na chovu importovaných zvířat, obilí a ovocných stromů, podobně je tomu v Jižní Africe, na druhé straně neuvážené zásahy člověka do biotypu vyvolaly a stále působí nemalé problémy.

Typickým australským stromem je ale blahovičnick, bylo jich popsáno 450 druhů a nespočet druhů a forem. Anglosaská botanika nazvala strom, jehož okvětní lístky zůstávají pevně uzavřeny i po dobu květu, eukalyptem, toto slovo převzaly i jiné jazyky. V řečtině jsme se blahé paměti učivali, že *eu* znamená dobře a *kalypto* skrývám, zatajuji. *Eukalyptos* a ve středověké latině se již vyskytující *eucalyptus* překládáme "dobře skrytý" a více snad již nemusím rozebírat. Jen pro zajímavost dodávám, že podobný slovní kořen má apokalypsa, slovo vytvořené z řeckých *apokalypso* (odhaluji) a *apokalypse* (zjevení), původně tento výraz znamenal pouze Zjevení sv. Jana popisující zánik světa.

Vraťme se ale k našemu stromu. Blahovičnick se podílí 90 procenty na lesním porostu v celé Austrálii a tvoří ekologické prostředí pro většinu její suchozemské zvířeny. V Rostlináři, který napsal Jan Svatopluk Resl v letech 1820-35, je poprvé uveden termín blahovičnick, i když plně nevystihuje z řečtiny odvozené botanické pojmenování. Cítíme, že český přírodopysce slovo vytvořil pod vlivem panslavismu, byl to projev slovanské vzájemnosti a snahy o odtržení od cizích předloh. Před 40ti lety byl v Austrálii na stáži vědecký pracovník Karel Ulbert, který přeložil z angličtiny do češtiny australskou lidovou poezii, knížka vyšla v Praze s titulem "Ohen z dříví eukalyptu", tyto balady byly pak nazpívány s kytarovým doprovodem na gramofonovou desku. Že by blahovičnick nezněl mladým Čechům dostatečně exoticky? Tak stejně nemohu nabídnout zdůvodnění, proč říkáme eukalyptový a nikoliv blahovičnickový olej. Když mne v dětství trápila rýma, maminka ordinovala eukalyptovou silici do hrnce s vařící vodou, ten přikryla i s mou hlavou ručníkem, kterému říkala froté, musel jsem inhalovat a horní dýchací cesty se pak uvolňovaly působením těchto aromatických par. Důvěrně jsem tedy poznal australskou přírodu již v dětství a tak se připravoval na život u protinožců. Ten rabín, který kdysi prohlásil, že „Bůh nemůže být všude, proto stvořil matku“, měl pravdu.

Ivan Kolařík - Umělecké Silvestry

Jako malý chlapec jsem se vždycky moc těšil na Vánoce, protože bylo dobré jídlo, dům byl provoněn vánočním pečivem, jehličím od vánočního stromečku a panovala všeobecně dobrá nálada, kterou trošku pokazil jenom tatínek nemilosrdným zamordováním kapříka hovíciho si ve vaně. Samozřejmě, že jsem se vždycky moc těšil na to, co mi Ježíšek nadělil a po dárcích jsem slídl dlouho před Štědrým dnem. Vánoce jsem v dětství vnímal jako vrchol štěstí.

S přibývajícím věkem, hlavně od puberty, však pro mě mělo přímo magické kouzlo oslavování Silvestra. Asi to bylo dáno tím, že jsem měl dobrou záminku oddat se bezuzdnému požívání alkoholických nápojů, přecpat se obložených chlebíčků a někdy, když jsem měl neobyčejné štěstí, tak jsem mohl příchod Nového roku přivítat v náručí nějaké zrovna tak jako já rozjařené krasavice, která v opilosti zapoměla na dobré vychování a jejíž jméno jsem si nikdy nepamatoval.

S nemalou lítostí musím konstatovat, že později se i tyto příjemné věci jaksi z života vytratily. S věkem člověk totiž zjistí, že mu nezřízené pití nedělá vůbec dobře, že se po opici vzpamatovává několik dní, kdy s ním není řeč, tváří se jako kakabus, chodí jako mátoha, vzdychá a potají, aby si náhodou toho nevšimla manželka, ublinkává. S jídlem, hlavně s přejídáním je to jakbysmet. Ukrutné pálení žáhy nepoleví ani po pozření několika zázračných prášků Alka-salzer. A jelikož silvestrovská zábava spočívající ve sledování staříčkových ubohých televizních estrád také stála za starou belu, zapřísáhnete se, že už Silvestra slavit nebudete, protože vás to už nebaví, radovánky vám už nic neříkají a nakonec vám začne vrtat hlavou, co vlastně oslavujete. Dospějete ke zdravému názoru, že nemá smysl oslavovat přibývajícím dalším křížkem na krku, protože to nakrásně může být také váš poslední. Rozhodnete se proto na Silvestra zapomenout a jenom se trpce usmát pošetilcům, kteří s vámi váš názor nesdílí a myslí si, že jste se pomátli na rozumu.

Rozhodnutí vrhnout se místo hlučných oslav Silvestra do pelechu v devět večer jsme s ženou Máňou učinili s lehkým srdcem. Na Nový rok jsme si různolící medili a se zadostiučiněním sledovali polomrtvé oslavence, kteří přísahali, že už se nepodívají jak na alkohol tak na kuřivo. Naše rozumné rozhodnutí nás drželo pěknou řádku let. Až do doby, kdy se na scéně našich životů objevila režisérka Boženka.

Boženka je totiž žena hýřící mnoha talenty. Jeden z nich je nevšední umění zdárně pracovat s diletynty a cit pro rozpoznání talentu v naprosto

neschopných lidech. To učinila zanedlouho poté, co se s námi a dalšími přáteli před mnoha lety seznámila. Při jednom společenském sedánku Boženka proti svému zvyku zarytě mlčela, upíjela bílého vína a přitom bedlivě pozorovala naše chování, naslouchala našim řečičkám a dělala si poznámky do notýsku. Zábava jela plným proudem, když náhle Boženka požádala o slovo. Nechala si doplnit šestou sklenku vína a jasným hlasem nás oslovila: "Vážení a milí přátelé. Celý večer tady pozoruji vaše tajdrlíkování a zjistila jsem, že jste do jednoho lidé se skrytým talentem. Za tři týdny je Silvestr a můj plán je s vámi nastudovat slavný český muzikál Drákula. První zkouška se koná příští sobotu a nechci slyšet žádné výmluvy," řekla razantně a rozdala nám pečlivě rozepsané role. "Koukejte si to pěkně nastudovat a připravit si kostýmy! Krvinky musej vypadat jako opravdický krvinky a Drákula ať má pořádné špičáky. A berte to vážně, ať si neuříznete ostudu!"

"Jakoupak ostudu," zeptal jsem se nesměle. „Copak se kromě nás na to bude dívat někdo jinej?"

"Nechte se překvapit," odpověděla Boženka a dodala, že bude záležet pouze na našich hereckých výkonech. My jsme tenkrát netušili, že má za lubem naše provedení Drákuly ukazovat mimo náš úzký kroužek, v Česku.

Rozpoznání našeho talentu režisérkou Boženkou nás potěšilo a tak jsme bláhově a bez řeči svolili muzikál nastudovat. A nastaly galeje! Zkouška za zkouškou! Paní režisérka si zřejmě umínila připravit profesionální provedení populárního muzikálu hrstkou naprosto neschopných kamarádů, kteří když zpívali tak děsně falešně a baletní vločky interpretovali rozpustilým poskakováním, které se stalo ještě nemožnějším po požití alkoholu, který tekli proudem na kuráž. Paní režisérku však naše neschopnost zahrát cokoliv kloudně neodradila. Spíše naopak. Zřejmě si vzala do hlavy, že z nás talent vytluče, ať to stojí co to stojí a že Silvestr bude nadmíru úspěšný a nezapomenutelný. Samozřejmě, že jsme si všichni trpce stěžovali a po straně Boženku proklínali, protože neexistuje, abychom nacvičili role podle její představy.

Navzdory úmorným zkouškám pod žhavým sluncem, při inscenaci Drákuly, kterou provedlo nás třináct účinkujících, ozářila pouze režisérka Boženka, která tančila a zpívala s neuvěřitelným gustem, zatímco my, zmoženi alkoholem, jsme klopytali jeden přes druhého, připitoměle jsme se hihňali a místo zpěvu neuvěřitelně hulákali. Boženčin manžel, pokud zrovna neúčinkoval, všechno pečlivě natáčel na video, abychom později měli možnost na vlastní oči zhlédnout naše, podle paní režisérky, úžasné výkony.

Je pravda, že celkově se Silvestr náramně vydařil. Rozhodně jsme se nenudili a měli jsme velkou legraci. Boženka svatosvatě slíbila, že příští Silvestr se bude nacvičovat již od srpna, abychom si

nestěžovali, že jsme měli málo času na přípravu. Všechny nás za naše výkony a hlavně za krásně doma uštipované kostýmy pochválila, dala nám cukrovinky a ubezpečila nás, že jsme vynikající a že se naše vystoupení bude všem známým v Praze zaručeně líbit! A jedním dechem nám sdělila, že příští rok bude na programu muzikál Chicago a ať už se duševně na tuto úžasně náročnou věc připravíme. Rovněž doporučila, ať se oddáváme pití během roku a na Silvestra se držíme na uzdě, protože naše výkony trochu trpí, zvláště když v polovině věty usínáme nebo přerušujeme vystoupení neustalým běháním na toaletu. Abychom Božence udělali radost, slíbili jsme, ale slib jsme stejně nikdy nedodrželi. Zkrátka nešlo se nenapít na uklidnění nervů, protože jako správní herci jsme všichni trpěli výraznou trémou a pouze veselé vodičky nám dodaly kuráž. Paní režisérka si však na naše přestupky postupně zvykla a několikrát se s námi nalámala, že ani nepostřehla, jak si pleteme role a meleme páte přes deváté. Bez výjimky se jí naše vystoupení líbila.

Následovný rok se k našemu celkovému uspokojení provedlo Chicago a celá Boženčina myšlenka se všem členům "Young at Heart" herecké skupiny zalíbila natolik, že jsme po dlouhá léta na každý Silvestr připravili něco jiného.

S úsměvem si v duchu připomínám naše umělecká silvestrovská provedení Rebelů, Kytice, Kouzelné flétny, Koček, Rusalky, Kleopatry a dalších skvostů, které jsme připravili pouze pro obveselení naší malé skupinky. I když si dovedu živě představit, jak se při zhlédnutí videa našich vystoupení již mnoho let režisérce Božence přátelsky nakloněné obecnostvo v Česku na náš účet dokonale baví a plácá se smíchy.

Naše inscenace bohužel před několika lety skončily. Paní režisérka je nyní zaměstnaná jiným tvůrčím způsobem, neustále jezdí navštěvovat milovanou rodnou hroudu a my o Silvestrech hnijeme u přiblížené televize

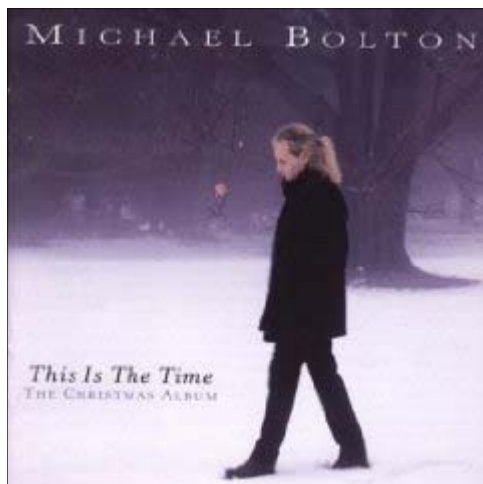
V životní roli Vodníka 2x -
v Dvořákově Rusalce
a v Erbenově Kytici

a nostalgicky vzpomínáme na vskutku veselé minulé Silvestry. Nicméně po střízlivém uvážení zjišťuji, že je tak asi dobře, protože si nejsem jist, jak bychom se nyní my, obstarožní herci, vypořádali s technicky náročným provedením muzikálů. Hlasy už nám téměř neslouží, na baletění zkrátka už nemáme. Je docela možné, že při výkonu piruety by mě nakrásně třeba trefil šlak. A na to jsem v 62 letech příliš mlád...

1. 1. Případne-li **Nový rok** na čtvrtek, předpovídá se mírná zima, větrné jaro, parné léto, krásný podzimek, mnoho ovoce a hojnost obilí.

ZVLÁŠTNÍ DVOJČÍSLÍ

27

Michael Bolton v pražské Lucerně

Bude to už také dobrých pár let, co jsem přidala ke své sbírce vánočních cédeček nádherné „This Is The Time“ amerického zpěváka a skladatele Michaela Boltona. Tedy vlastně původně Mikhaila Bolotina, který začal být úspěšným a celosvětově slavným interpretem v osmdesátých letech minulého století. Dnes má na svém kontě 53 miliónů prodaných alb a četná prestižní ocenění. Jeho charismatický přednes mírně zastřeným, chraplavým leč vysoce školeným hlasem je spojen zejména s jeho pomalými rockovými baladami. Mně učaroval poté, když se chopil výzvy svého přítele Luciana Pavarottiho a nazpíval jedinečné klasické operní nahrávky, které vyšly na CD s názvem „My Secret Passion“. Bolton, ačkoli začínal svou kariéru v rockové a beatové kapele, překonal v mistrném počínu klasického alba sám sebe, což přiznali i mnozí znalci operní hudby.

Placido Domingo byl dalším, kterému Michael Bolton zaimponoval a nazpíval s ním na jeho vánoční album dokonce nejvýznamnější skladbu svátků - Ave Maria. Myslím, že tento duet je nejzdařilejší interpretací této skladby, jaká byla kdy zaznamenaná. Natolik můj obdiv k Michaelu Boltonovi.

Jaký byl tudíž pro mne zážitek, když jsem mohla Boltona vidět a slyšet z první řady sálu pražské Lucerny 15. listopadu tohoto roku!

„Good evening Prague, it is my first time in this beautiful city“, zahájil koncert a Lucerna hřímala nadšením. Rozhlížela jsem se kolem sebe. Byla to tatáž Lucerna, kam jsem chodila na koncerty před třiceti lety, tady čas skutečně zůstal stát. Místo zakleto v kouři, potu, omšelém mramoru a slávě tudy prošlých hvězd.

„Djekuju“, skláněl tentokrát s úctou hlavu pětapadesát let mladý, romantický trubadúr, kterého odměňovala nabitá Lucerna nekončícím potleskem po každé skladbě. Diváci je znali všechny - „When a man loves a woman“, „How am I supposed to live without you“, „Soul Provider“, oprášené Sinatrovy šlágry i „Nessun Dorma“.

„Máme těžkou dobu, ale v Americe nám snad svítá naděje. Věříme v Barracka Obamu...“ nezapomněl dodat Bolton před úvodem své oblíbené „Go the distance“. A Lucerna zpívala s ním.

Rozhlédla jsem se znovu a byla jsem ráda, že Lucerna se přece jen změnila od dob, z kterých jsme ji znala. (sem)

VÁŽENÍ ČTENÁŘI —

Laskavě odstříhněte a pošlete (napište) na adresu redakce

ČECHOAUSTRALAN

P. O. Box 1008, Hawksburn 3142

Roční předplatné:- \$40

Příspěvek/Dotace:-

Inzerce:-

Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN

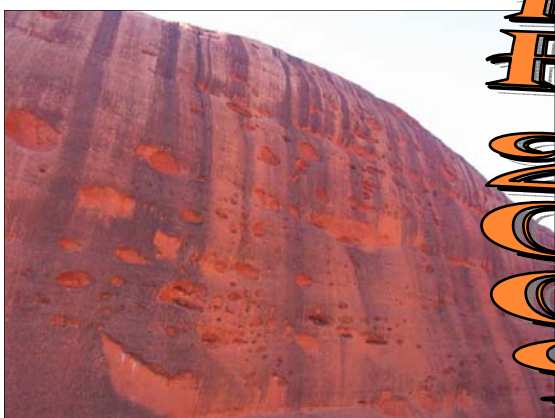
Email adresa:-

Změna adresy:-

ČECHOAUSTRALAN

www.cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa - bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © – NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

Print Post Approved
PP 381712/02414

